

การประเมินสถานการณ์แบบเร่งด่วน:
สภาวะความเปราะบางและความเข้าใจ
ต่อสถานการณ์โรคโควิด – 19 ของกลุ่มผู้ย้ายถิ่นชาวเมียนมา
ในอำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ประเทศไทย

องค์การระหว่างประเทศเพื่อการโยกย้ายถิ่นฐาน (IOM)
กันยายน 2563

IOM 2020

DTM

IOM DISPLACEMENT
TRACKING MATRIX

ความเป็นมา

สถานการณ์การระบาดของโรคโควิด-19 ทำให้ผู้ย้ายถิ่นและกลุ่มประชากรผู้ไม่มีสัญชาติไทย ไม่ว่าจะบุคคลนั้นจะมีสถานะทางกฎหมายอย่างไรก็ตาม ต้องเผชิญกับอุปสรรคและความเปราะบางในประเด็นต่างๆ ทั้งในเรื่องการจำกัดการเดินทางที่เข้มงวดและการหยุดชะงักของกิจกรรมที่นำมาซึ่งรายได้ เกิดเป็นภาระต่อผู้ย้ายถิ่นและกลุ่มประชากรผู้ไม่มีสัญชาติไทยที่ประกอบอาชีพทั้งในระบบและนอกระบบ ตั้งแต่ปลายเดือนมีนาคม พ.ศ. 2563 เป็นต้นมา มีผู้ย้ายถิ่นและประชากรผู้ไม่มีสัญชาติไทยจำนวนหลายแสนคนได้เดินทางออกจากประเทศไทยอันเนื่องมาจากสาเหตุต่างๆ เช่น การเข้าถึงเทคโนโลยีได้อย่างจำกัดหรือไม่สามารถเข้าถึงได้เลย ความสามารถในการรับมือและปรับตัวต่อสถานการณ์ที่มีอยู่อย่างจำกัด การมีเงินออมเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลย การเข้าถึงบริการทางสังคมที่ไม่เพียงพอ รวมไปถึงความไม่แน่นอนของสถานะทางกฎหมายและการเข้าถึงบริการสุขภาพ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีการศึกษาเกี่ยวกับอุปสรรคและสภาวความเปราะบางที่มีผลต่อชุมชนผู้ย้ายถิ่นและกลุ่มประชากรผู้ไม่มีสัญชาติไทยที่ยังอาศัยอยู่ในประเทศไทย ทั้งโดยความสมัครใจและความจำเป็น นอกจากนี้ ยังไม่มีข้อมูลที่ชัดเจนว่าประชากรกลุ่มนี้ได้รับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับโรคโควิด-19 และสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลที่จะช่วยให้ปฏิบัติตามหลักสุขภาพและสุขอนามัยเพื่อการป้องกันอย่างมีประสิทธิภาพอย่างเพียงพอหรือไม่ เพื่อให้มีข้อมูลตอบรับต่อสถานการณ์ที่อาจเป็นไปได้นั้น องค์การระหว่างประเทศเพื่อการโยกย้ายถิ่นฐาน หรือไอโอเอ็ม จึงได้ริเริ่มการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจ และสภาวความเปราะบางต่อสถานการณ์โรคโควิด-19 ของประชากรที่ไม่มีสัญชาติไทย รวมไปถึงการเก็บข้อมูลผ่านการประเมินสถานการณ์อย่างเร่งด่วนจากผู้ให้ข้อมูลหลักในเดือนเมษายน และพฤษภาคม 2563 ที่ผ่านมา

ทั้งนี้ เพื่อเป็นการศึกษาต่อเนื่องจากการเก็บข้อมูลในครั้งที่ผ่านมา และเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเฉพาะตามเป้าหมายที่ต้องการ ไอโอเอ็มได้ทำการสำรวจผู้ย้ายถิ่นรายบุคคลในพื้นที่อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ซึ่งเป็นจังหวัดชายแดนของประเทศไทย การสำรวจครั้งนี้มีประเด็นศึกษาหลักทั้งหมด 6 หัวข้อคือ 1) ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ย้ายถิ่น 2) ปัจจัยที่ทำให้เกิดการย้ายถิ่น 3) สภาวะการจ้างงาน 4) ผลกระทบของโรคโควิด-19 5) สภาวะความเปราะบางต่อสถานการณ์โควิด-19 และ 6) ความตั้งใจในการย้ายกลับประเทศต้นทาง

ข้อจำกัดของข้อมูล

บุคคลที่ไม่มีสัญชาติไทย คือ บุคคลที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย ไม่ได้ถือสัญชาติไทย โดยไม่คำนึงถึงประเทศบ้านเกิด ถิ่นที่อยู่ตามปกติ สัญชาติ หรือสถานะทางกฎหมาย ซึ่งรวมไปถึงผู้ย้ายถิ่น บุคคลไร้สัญชาติ ผู้ลี้ภัย และกลุ่มประชากรที่ไม่มีสัญชาติไทยกลุ่มอื่นๆ

หมายเหตุทางสถิติ

หมายเหตุทั่วไป: เพื่อเป็นการตอบรับกับวัตถุประสงค์ในการประเมินผลในครั้งนี้ ผู้เข้าร่วมการสัมภาษณ์ที่เข้าร่วมจะเป็นบุคคลที่ระบุว่าเป็นชาวเมียนมา ไม่ได้มีสัญชาติไทย อาศัยในอำเภอเมืองระนองขณะที่มีการสำรวจข้อมูล และ พำนักอยู่ในประเทศไทยมาเป็นเวลาอย่างน้อย 1 เดือน

คำตอบที่เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ/หลายคำตอบ: เมื่อมีการระบุว่า “เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ/หลายคำตอบ” ไว้ข้างกราฟหรือคำถาม หมายความว่า ผู้ตอบหนึ่งท่านสามารถตอบได้หลายข้อ จึงทำให้ผลรวมไม่เท่ากับร้อยละ 100

หมายเหตุ - การค้นพบ การตีความ และข้อสรุปที่ปรากฏในรายงานฉบับนี้ ไม่สามารถนำมาใช้เพื่อสะท้อนความคิดเห็นอย่างเป็นทางการของไอโอเอ็ม ประเทศสมาชิกของไอโอเอ็ม สหรัฐอเมริกา หรือประเทศสมาชิกผู้สนับสนุนเงินทุนอื่นๆ ได้ การนำเสนอเนื้อหาของรายงานฉบับนี้ ไม่ได้บ่งบอกถึงความเห็นใดๆ ของไอโอเอ็ม ในเรื่องสถานะทางกฎหมายของแต่ละประเทศ ดินแดน เขตเมือง พื้นที่ หรือหน่วยงานอำนาจที่เกี่ยวข้องหรือเขตแดน

ระเบียบวิธีวิจัย

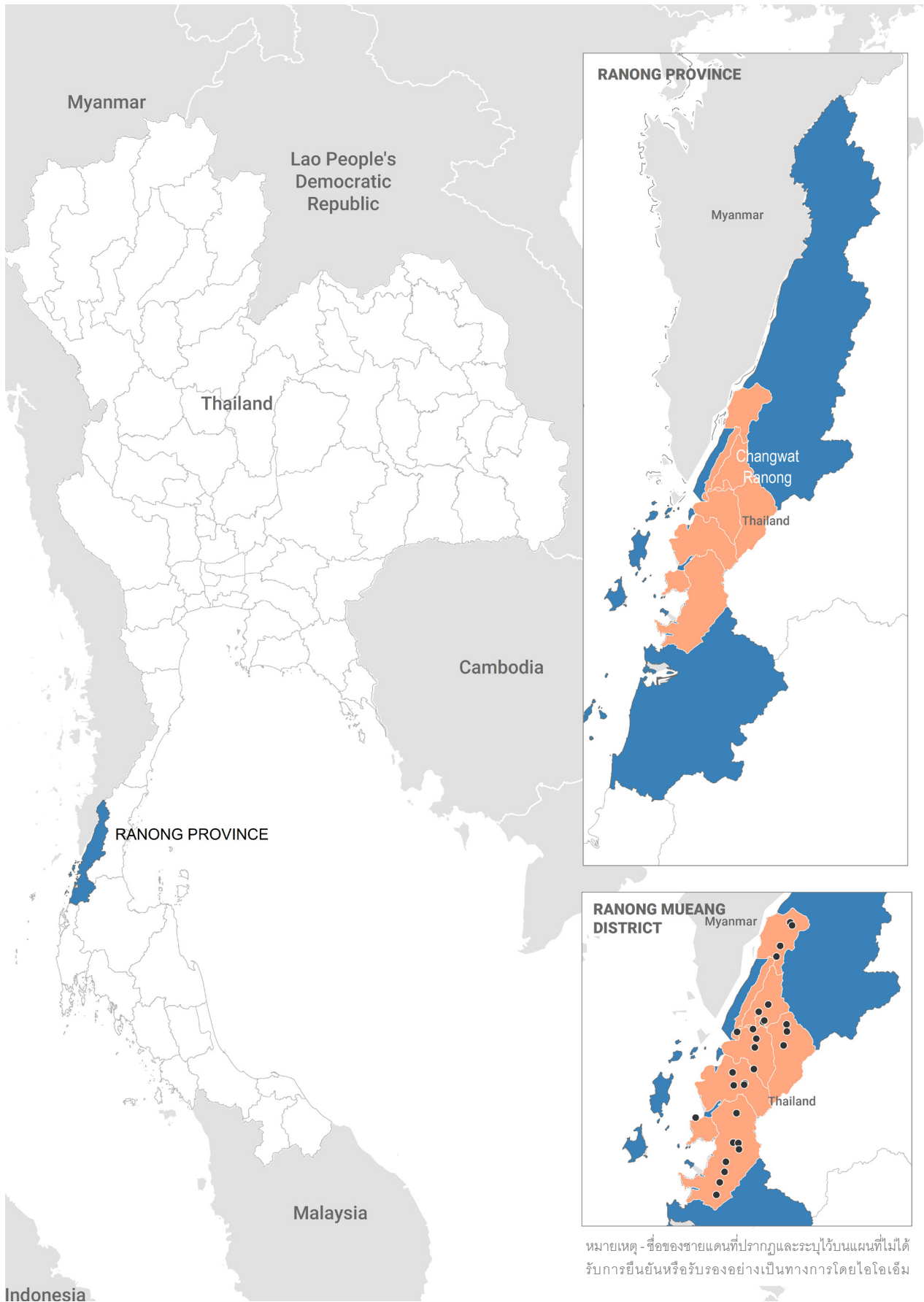
ระบบติดตามการตรวจสอบการเคลื่อนที่และการเคลื่อนย้ายของประชากร (The Displacement Tracking Matrix หรือ DTM) คือชุดเครื่องมือและระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้ในการเก็บ การวิเคราะห์ และการเผยแพร่ข้อมูลปฐมภูมิอย่างเป็นระบบ ซึ่งเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนย้ายของประชากร รูปแบบการเคลื่อนที่ของบุคคล และการย้ายถิ่นโดยการถูกบังคับ ทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ โดย DTM ได้รับการออกแบบเพื่อใช้ในกิจการด้านมนุษยธรรมในภาวะวิกฤต ซึ่งในขณะนี้ มีการนำ DTM มาใช้เพื่อตอบสนองต่อวิกฤตการณ์แพร่ระบาดของโรคโควิด-19

ไอโอเอ็มใช้วิธีการคัดเลือกตัวอย่างแบบลูกโซ่ (snowball sampling) ผ่านเครือข่ายองค์กรในการระบุผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informant) ซึ่งผู้ให้ข้อมูลหลักนั้นเป็นตัวแทนจากองค์การส่วนปกครองท้องถิ่น และหน่วยงานสาธารณสุขท้องถิ่น รวมไปถึงชุมชนผู้ย้ายถิ่นที่อาศัยอยู่ในอำเภอเมืองระนอง วิธีการคัดเลือกตัวอย่างแบบลูกโซ่จะระบุกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักที่จะสามารถนำเสนอข้อมูลที่เป็นตัวแทนในระดับพื้นที่ของประชากรชาวเมียนมาที่อาศัยอยู่ในอำเภอเมืองระนอง ข้อมูลที่ได้มาจากการสำรวจในครั้งนี้ มีความน่าเชื่อถืออยู่ในระดับร้อยละ 90 และมีกรอบความผิดพลาดอยู่ที่ร้อยละ 6.4 ผู้ย้ายถิ่นชาวเมียนมาที่เข้าร่วมการเก็บข้อมูลได้รับการคัดเลือกโดยอ้างอิงจากการเก็บข้อมูลการประเมินสถานการณ์ระดับหมู่บ้านที่ได้ดำเนินการในเดือนเมษายน 2563

คณะทำงานใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified sampling strategy) เพื่อสัมภาษณ์กลุ่มผู้ย้ายถิ่นชาวเมียนมาที่เป็นผู้ใหญ่จำนวนทั้งหมด 164 คน โดยมีสัดส่วนของผู้ให้สัมภาษณ์แบ่งแยกตามเพศและตำบลที่อาศัยในสัดส่วนที่เท่ากัน ถึงแม้ว่า วิธีวิจัยนี้จะมีความเสี่ยงที่จะมีความซับซ้อนมากขึ้น แต่ข้อมูลที่ได้อาจมีค่าใช้จายที่สูงขึ้น และมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น การเก็บข้อมูลในครั้งนี้ เจ้าหน้าที่ไอโอเอ็มที่ผ่านการอบรมจำนวน 4 คน (ร้อยละ 50 เป็นผู้หญิง) ได้สัมภาษณ์ผู้ย้ายถิ่นจำนวนทั้งหมด 182 คน ในระหว่างวันที่ 25 กรกฎาคม ถึง 5 สิงหาคม 2563 ผ่านทางโทรศัพท์และการสัมภาษณ์ตัวต่อตัว ทั้งนี้ เพื่อเป็นการทำข้อมูลให้สมบูรณ์ ได้ทำการสุ่มเลือกบทสัมภาษณ์จำนวน 18 ชุดออกจากการประมวลผลกลุ่มย่อยเพื่อทำให้เกิดการศึกษากลุ่มประชากรตัวอย่างตามสัดส่วน

เนื่องจากวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างไม่ได้มาจากการสุ่ม (non-randomized) และงานชิ้นนี้มีการจำกัดความเที่ยงตรงภายนอก จึงควรหลีกเลี่ยงการสรุปแบบอ้างอิง อย่างไรก็ตาม ผลการประเมินครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงความท้าทายและความเปราะบางที่ผู้ย้ายถิ่นชาวเมียนมาในเขตอำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนองต้องประสบ

GEOGRAPHICAL SCOPE

หมายเหตุ - ชื่อของชายแดนที่ปรากฏและระบุไว้บนแผนที่ไม่ได้
รับการยืนยันหรือรับรองอย่างเป็นทางการโดยไอโอเอ็ม

ประเด็นศึกษาที่ 1- ข้อมูลผู้ย้ายถิ่น

164

ผู้ให้สัมภาษณ์ที่ทำการสำรวจ

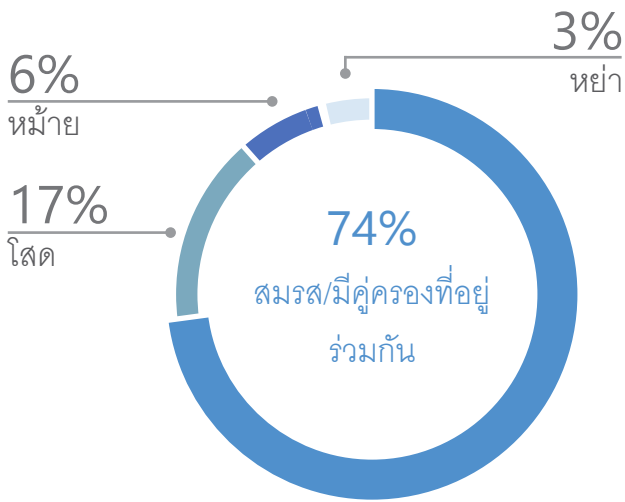
84 (51%)
เพศหญิง

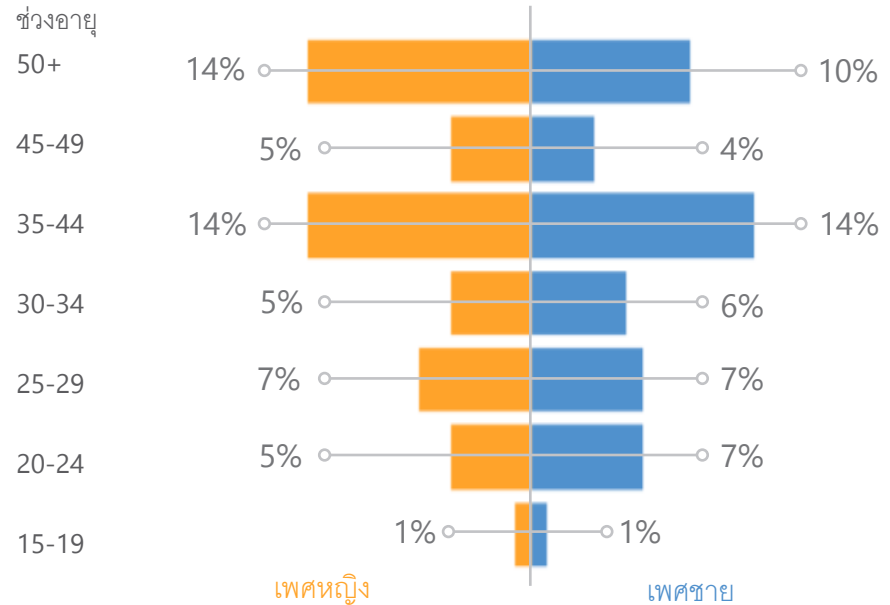
80 (49%)
เพศชาย

การศึกษาในครั้งนี้ มีผู้เข้ารับการสัมภาษณ์ทั้งหมดจำนวน 164 คน โดยมีอายุเฉลี่ย 39 ปี และมีผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 51 ของจำนวนกลุ่มประชากรตัวอย่าง

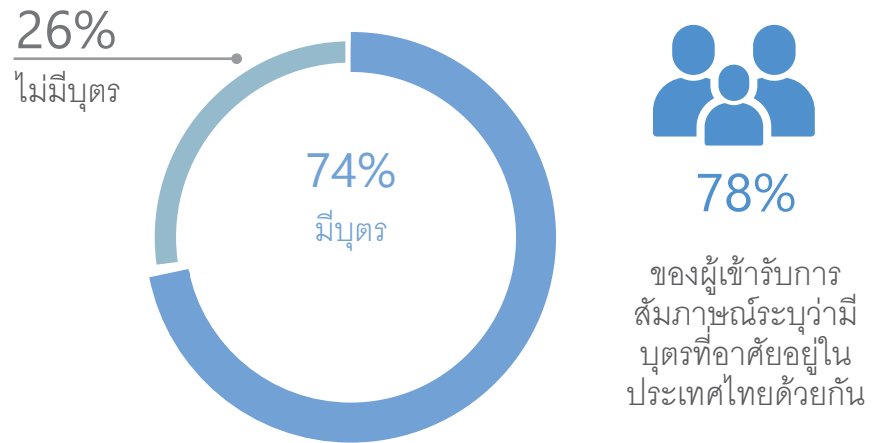
สถานภาพสมรส

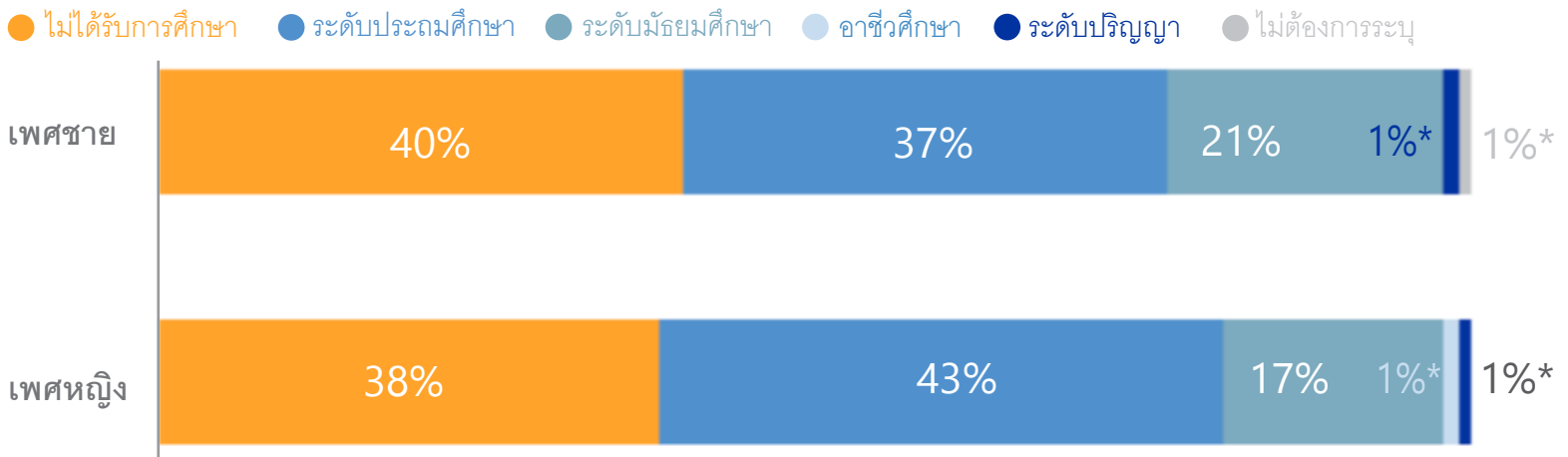
ประมิิตประชากร

ผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ที่มีบุตร

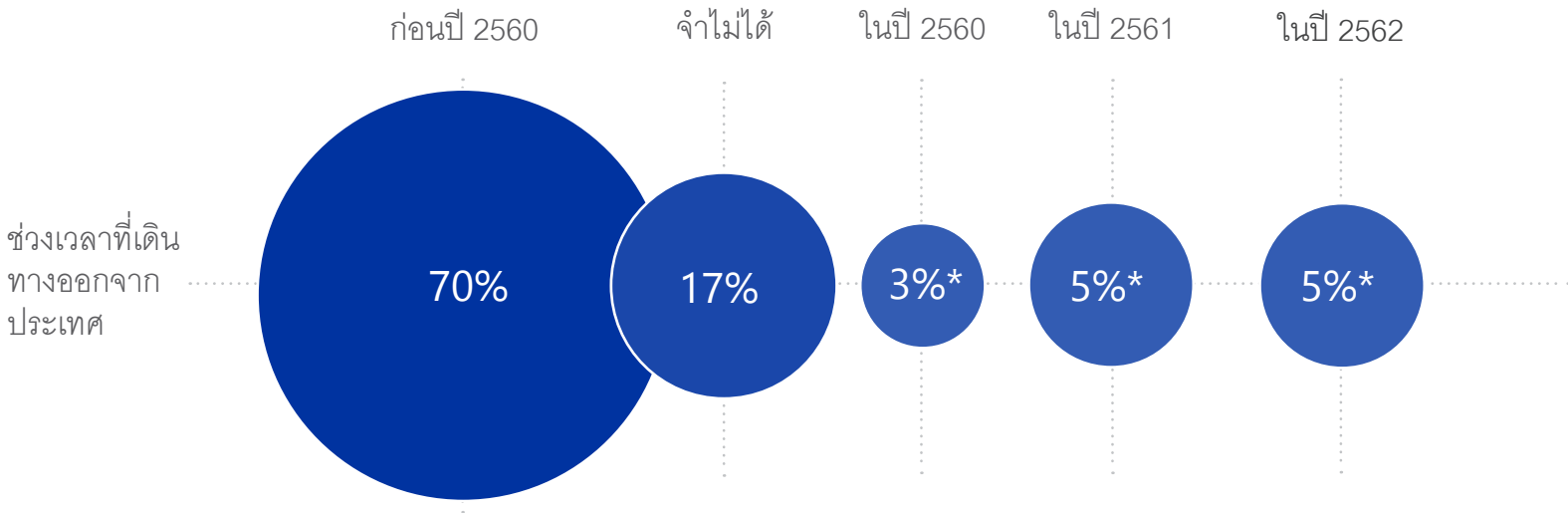

ระดับการศึกษาแบ่งตามเพศ

*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

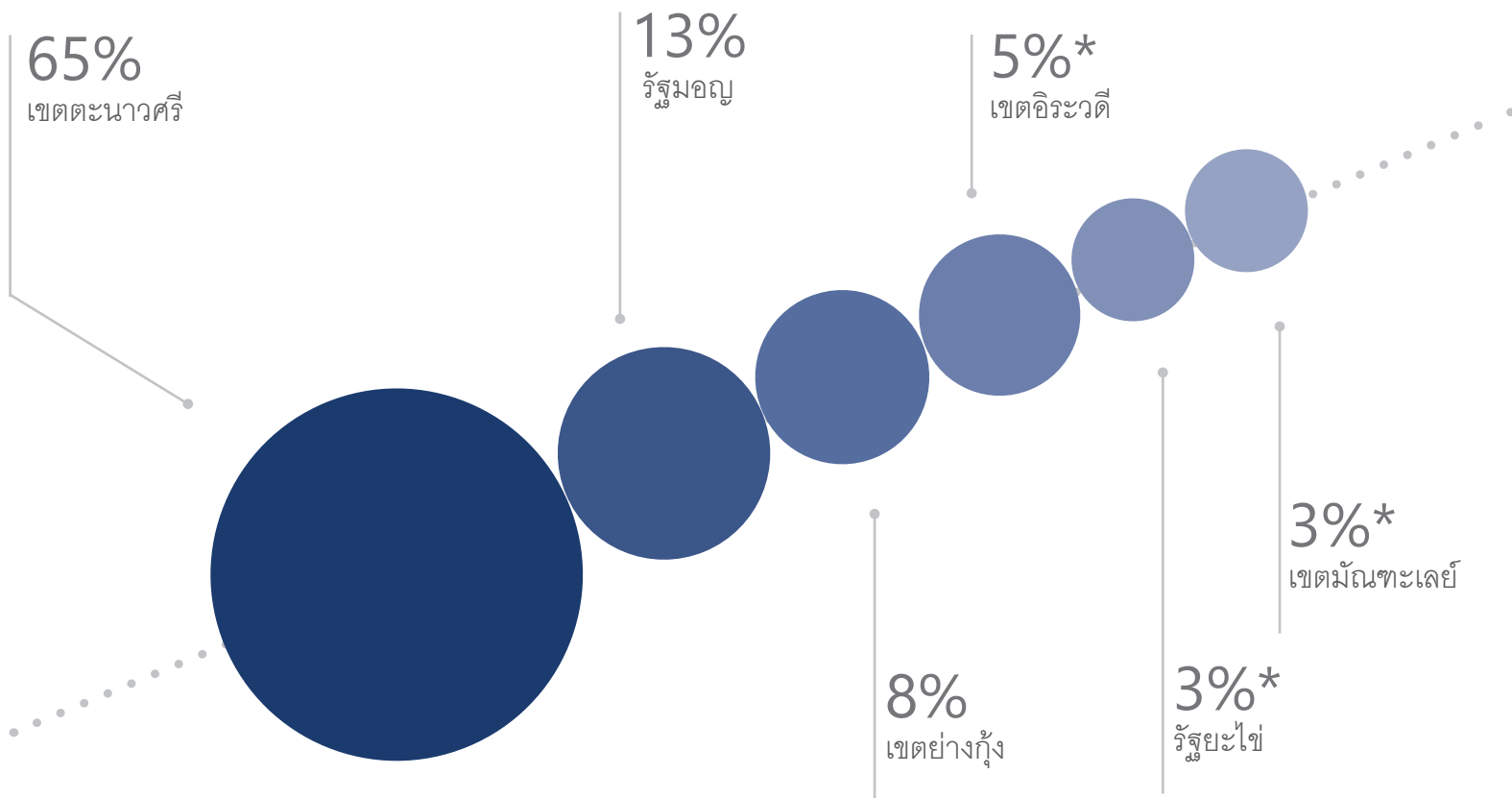
ช่วงเวลาเดินทางออกจากประเทศเมียนมา

*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

ถิ่นพำนักสุดท้ายในประเทศเมียนมา

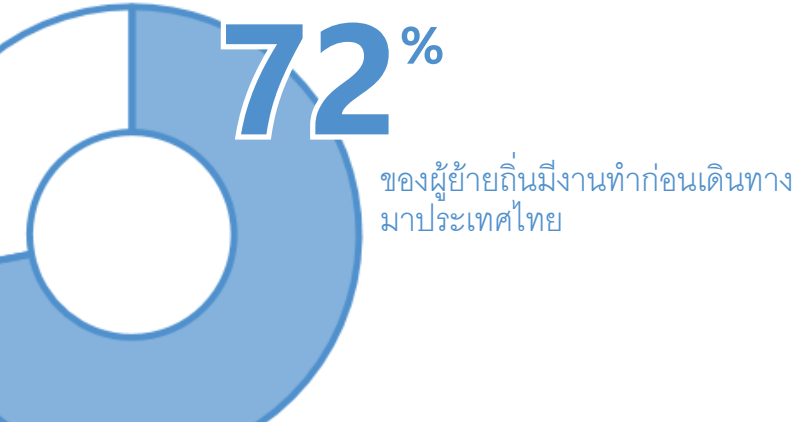
(คำตอบที่มีผู้ตอบมากที่สุด 6 ลำดับแรกเท่านั้น)

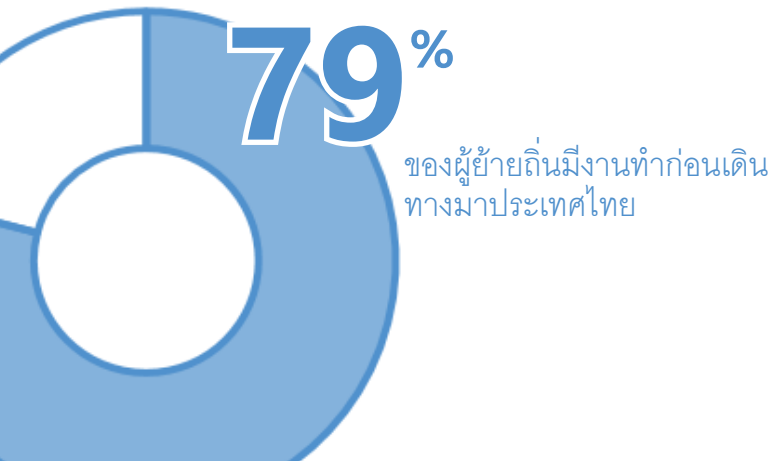
*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

สถานภาพการจ้างงานก่อนการย้ายถิ่น จำแนกตามเพศ

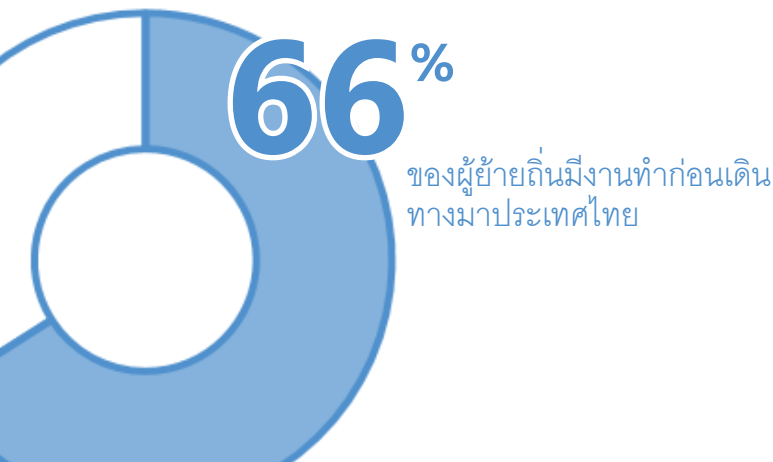
สัดส่วนของประชากรผู้ย้ายถิ่นทั้งหมดที่มีงานทำก่อนเดินทางมาประเทศไทย

สัดส่วนของผู้ย้ายถิ่นเพศชายที่มีงานทำก่อนย้ายถิ่นมาประเทศไทย

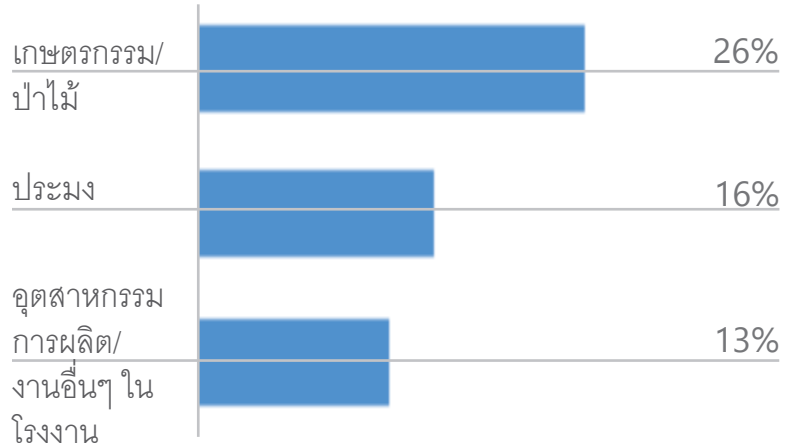

สัดส่วนของผู้ย้ายถิ่นเพศหญิงที่มีงานทำก่อนย้ายถิ่นมาประเทศไทย

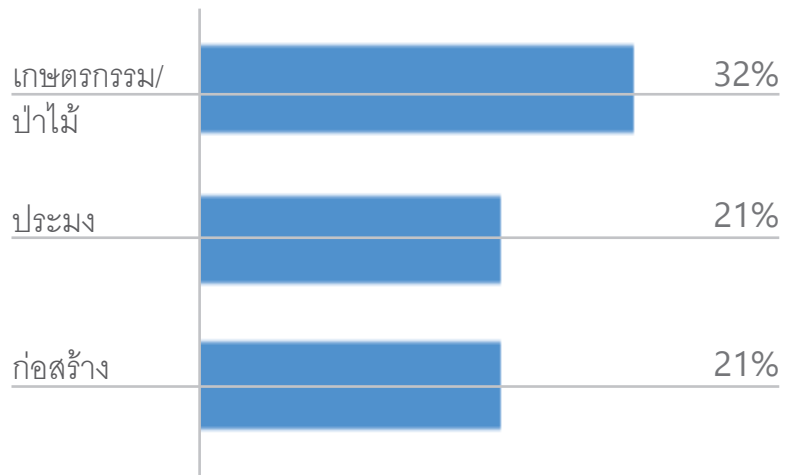
ภาคการจ้างงานก่อนเดินทางมาประเทศไทย

(คำตอบที่เลือกมากที่สุด 3 คำตอบ)

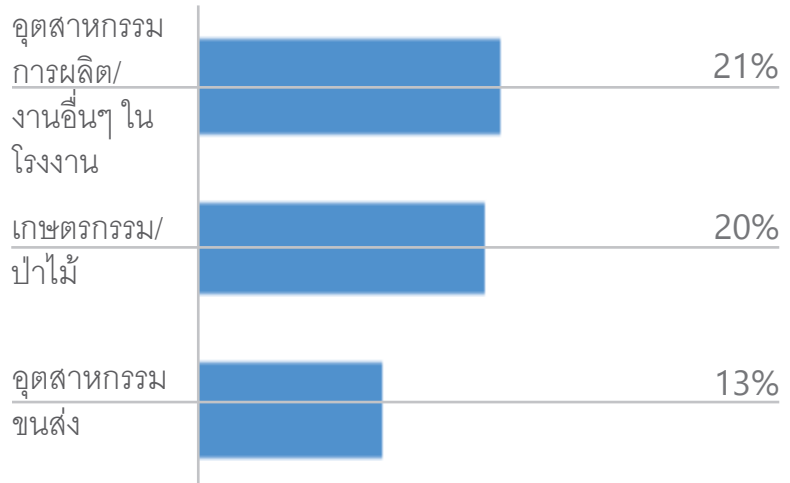
ภาคการจ้างงานก่อนเดินทางมาประเทศไทย

(คำตอบที่เลือกมากที่สุด 3 คำตอบ)

ภาคการจ้างงานก่อนเดินทางมาประเทศไทย

(คำตอบที่เลือกมากที่สุด 3 คำตอบ)

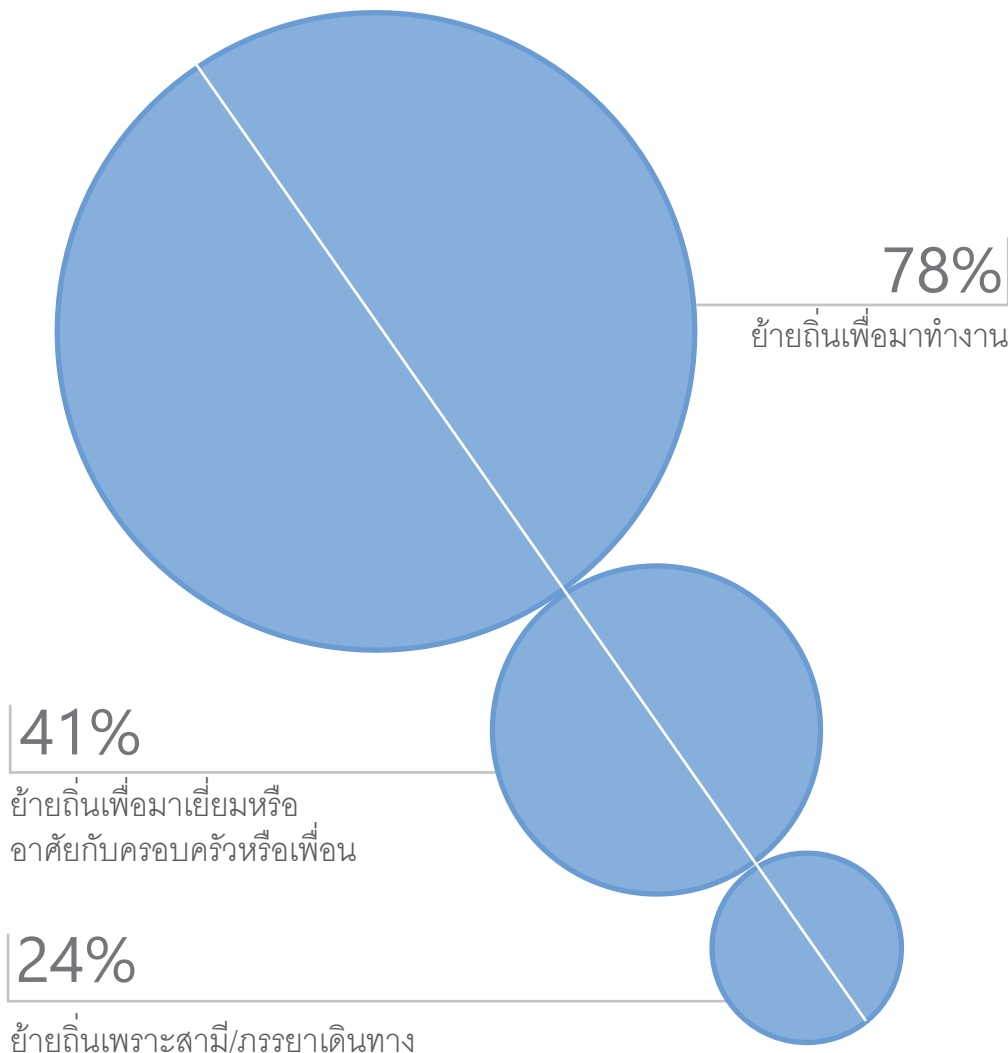
ประเด็นศึกษาที่ 2 - ปัจจัยที่ทำให้เกิดการย้ายถิ่น

ผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ตอบชุดคำถามถึงเหตุผลที่ทำให้ตัดสินใจย้ายถิ่นฐานมายังประเทศไทย ปัจจัยหลักหนึ่งประการที่ทำให้ตัดสินใจย้ายถิ่นคือการแสวงหาโอกาสทางเศรษฐกิจ ร้อยละ 78 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ระบุเหตุผลที่ทำให้ย้ายถิ่นมายังประเทศไทยคือเพื่อมาทำงาน และอีกร้อยละ 24 ย้ายถิ่นฐานมาเพื่อติดตามสามี/ภรรยาที่ตั้งใจจะมาทำงานในประเทศไทย

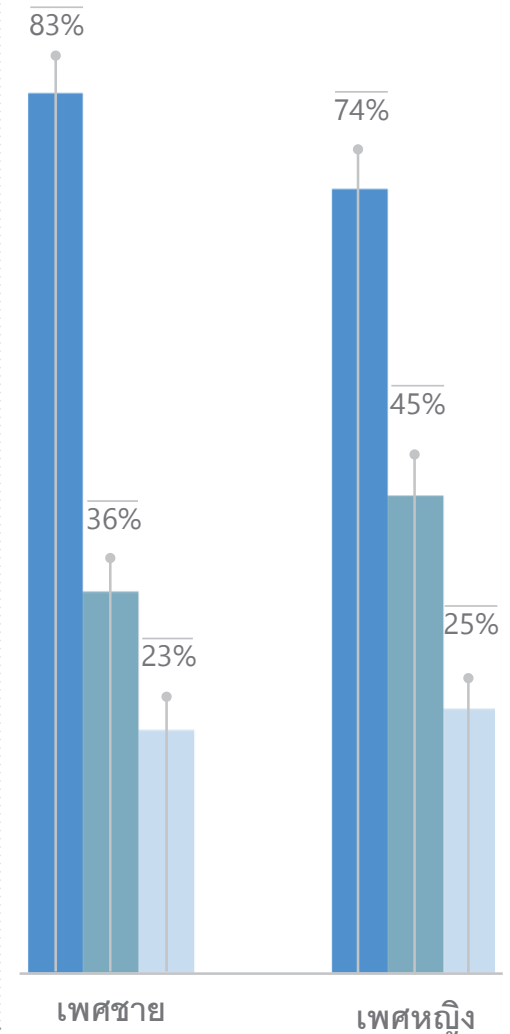
เมื่อพิจารณาเหตุผลหลักที่ทำให้ตัดสินใจย้ายถิ่นโดยจำแนกตามเพศ ข้อค้นพบที่ได้มาระบุว่า มีผู้เข้าร่วมการสัมภาษณ์เพศหญิงจำนวนมากที่ย้ายถิ่นมาประเทศไทยเพื่อเยี่ยมหรืออาศัยร่วมกับครอบครัวหรือเพื่อน (ร้อยละ 45) ตามด้วยกลุ่มที่เดินทางมาเพื่อติดตามสามีที่เดินทางมาทำงานในประเทศไทย (ร้อยละ 25) ในขณะที่ผู้เข้าร่วมการสัมภาษณ์เพศชายส่วนใหญ่ระบุเหตุผลในการเดินทางออกจากประเทศเมียนมาเพื่อมาทำงานในประเทศไทย (ร้อยละ 83)

ปัจจัยหลักในการย้ายถิ่นจำแนกตามเพศ (เลือกได้มากกว่า 1 คำตอบ; คำตอบที่มีผู้เลือกมากที่สุด 3 ลำดับแรกเท่านั้น)

จำนวนทั้งหมด

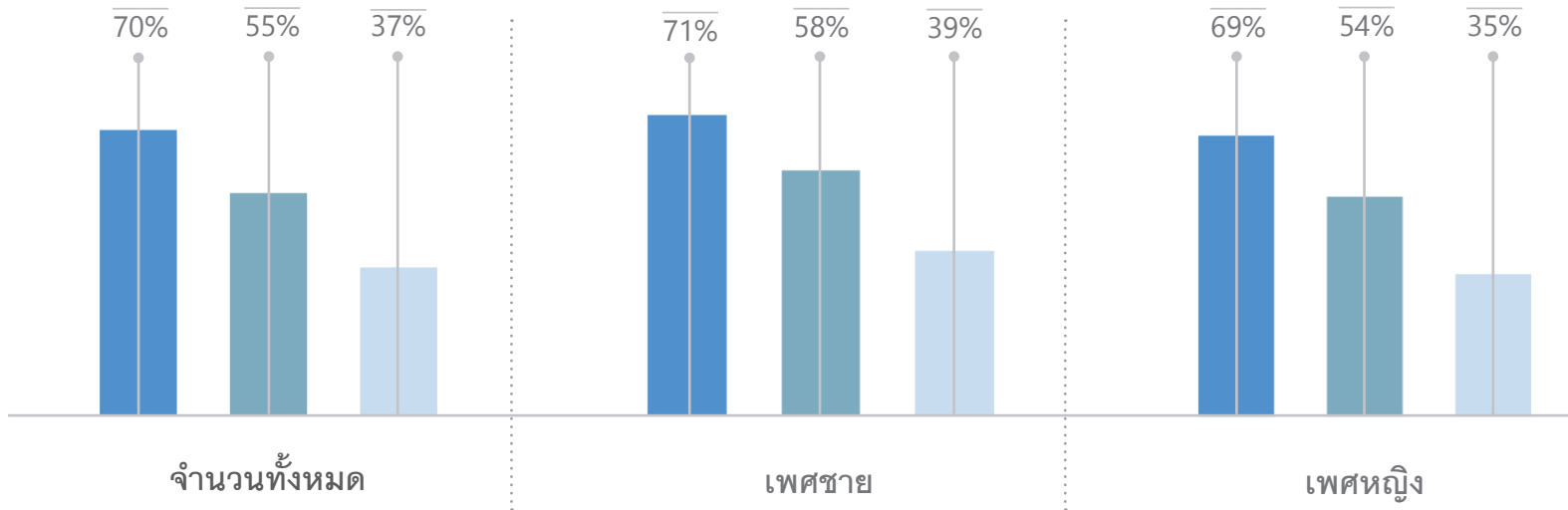
- ย้ายถิ่นเพื่อมาทำงาน (ตนเอง)
- ย้ายถิ่นเพื่อมาเยี่ยมหรืออาศัยกับครอบครัวหรือเพื่อน
- ย้ายถิ่นเพราะสามี/ภรรยาเดินทางมาทำงาน

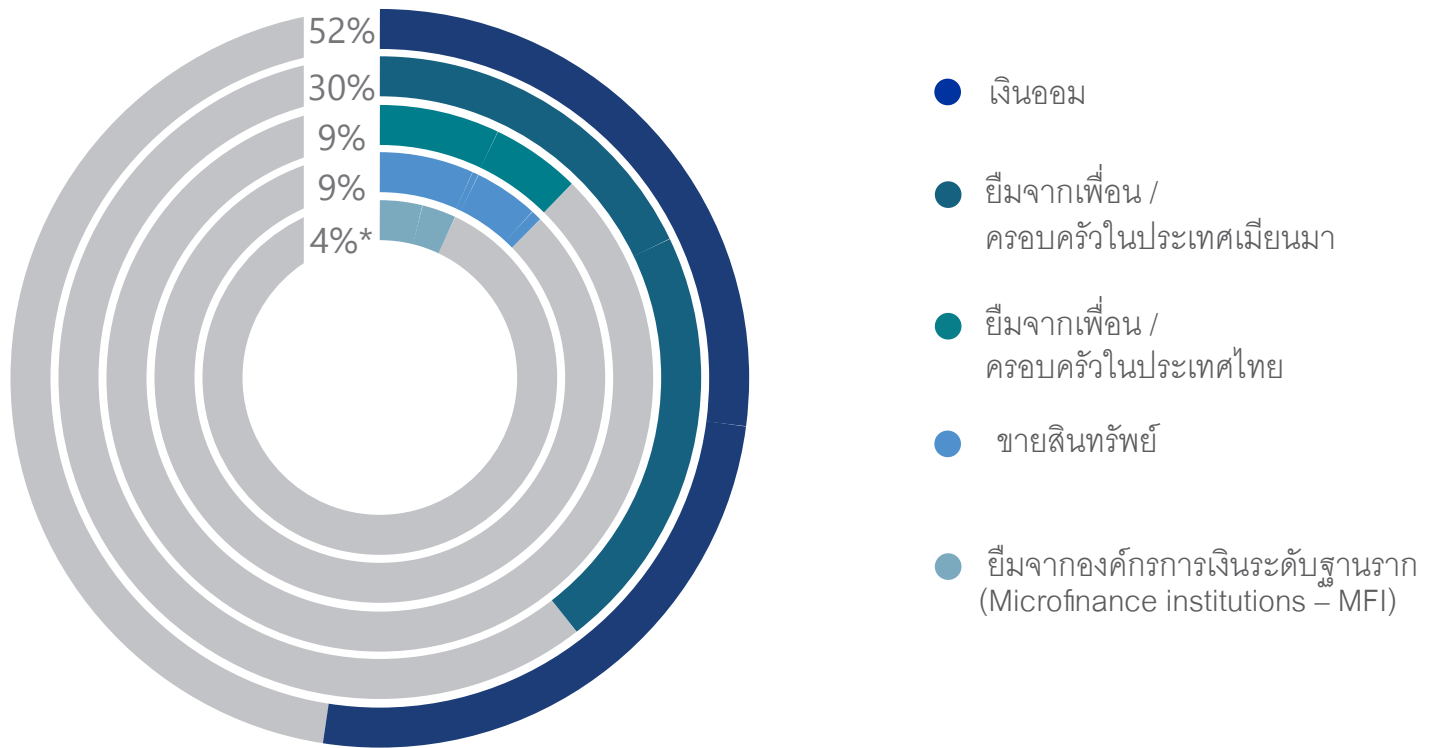
เหตุผลที่เลือกย้ายถิ่นมาประเทศไทยแทนประเทศอื่นในภูมิภาค จำแนกตามเพศ

(เลือกได้มากกว่า 1 คำตอบ; คำตอบที่มีผู้เลือกมากที่สุด 3 ลำดับแรกเท่านั้น)

● ประเทศไทยเดินทางเข้ามาได้ง่าย ● มีครอบครัวอยู่ในประเทศไทย ● โอกาสในการจ้างงาน

ค่าใช้จ่ายในการย้ายถิ่นได้มาจากวิธีใด

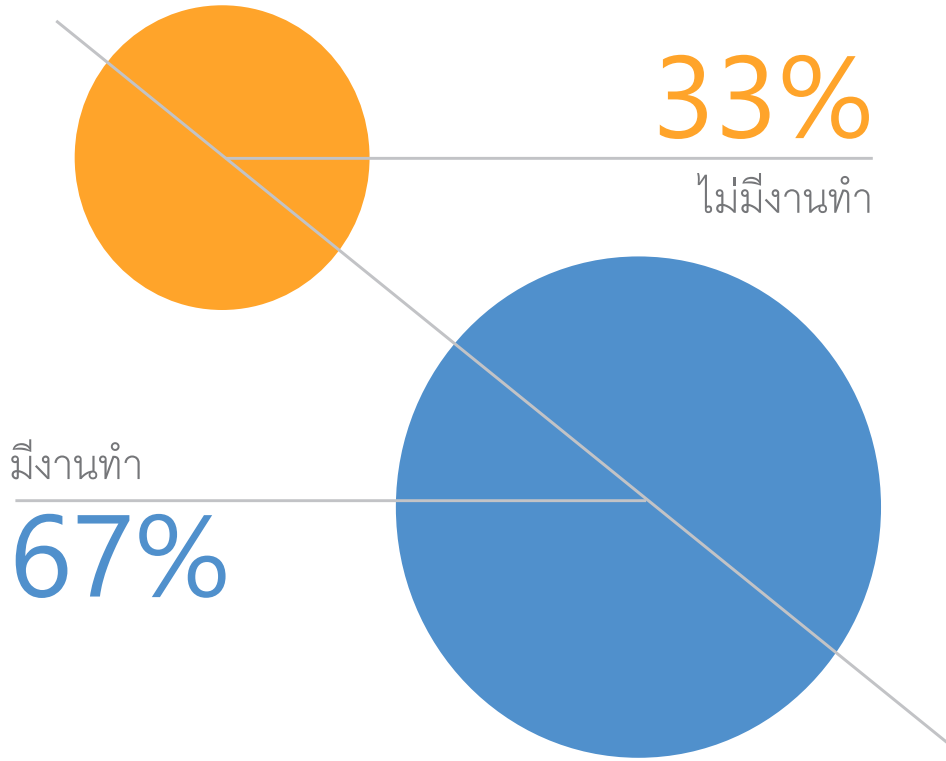
*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถาานี้มีน้อยกว่า 10 คน

เมื่อพิจารณาปัจจัยที่ทำให้เกิดการย้ายถิ่นมาประเทศไทยพบว่า ผู้ย้ายถิ่นชาวเมียนมาส่วนใหญ่ (ร้อยละ 70) เลือกมาประเทศไทยด้วยเหตุผลทางสภาพภูมิศาสตร์ที่ใกล้เคียงกับประเทศเมียนมา เหตุผลที่สำคัญอื่นๆ รวมไปถึงการที่มีสมาชิกครอบครัวอาศัยอยู่ในประเทศไทย (ร้อยละ 55) และความสามารถในการเข้าถึงตลาดการจ้างงานที่ง่ายกว่าเมื่อเทียบกับประเทศอื่น (ร้อยละ 37) เพื่อศึกษาข้อมูลการเดินทางย้ายถิ่นเพิ่มเติม มีการถามคำถามว่าผู้ย้ายถิ่นจ่ายค่าเดินทางเพื่อย้ายถิ่นอย่างไร ขณะที่ผู้ให้ข้อมูลหลักมากกว่าครึ่งระบุว่าใช้เงินออมของตนเองเพื่อสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการเดินทาง (ร้อยละ 52) ผู้ย้ายถิ่นอีกร้อยละ 43 ระบุว่า ต้องยืมเงินจากเพื่อนหรือครอบครัวที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยหรือประเทศเมียนมา หรือจากองค์กรการเงินระดับฐานรากมาใช้ในการเดินทาง

ประเด็นศึกษาที่ 3 – การจ้างงาน

ปัจจุบันคุณมีงานทำในประเทศไทยหรือไม่?

ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้งหมด

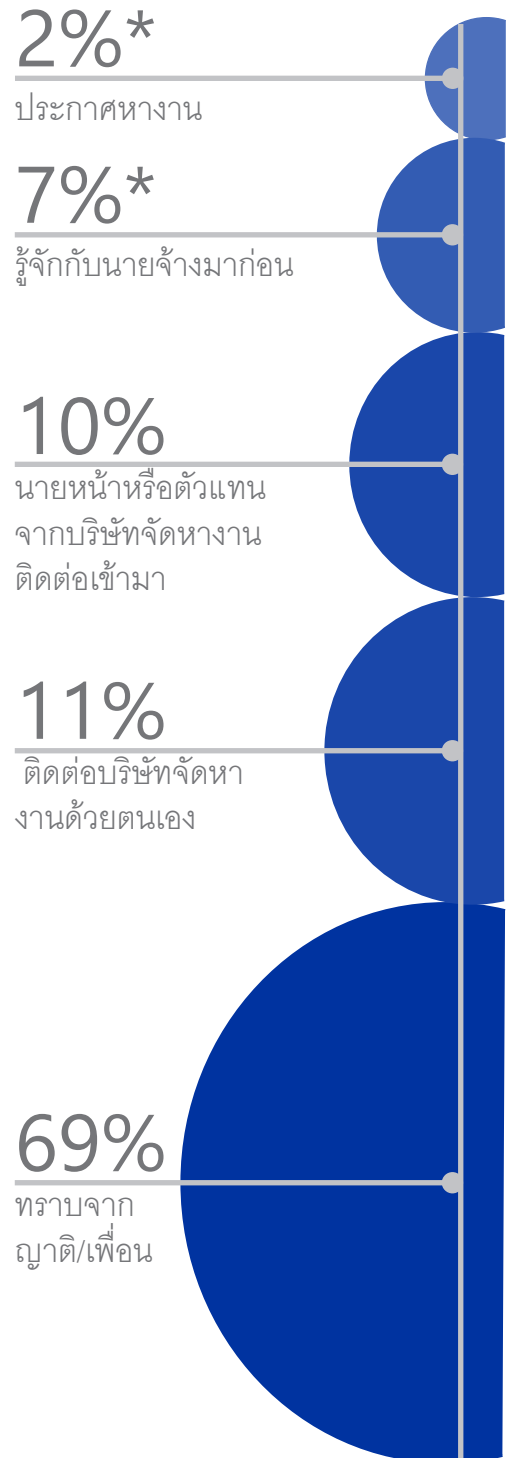
เพื่อทำความเข้าใจความท้าทายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของผู้ย้ายถิ่นในเขตอำเภอเมืองระนอง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อศึกษาผลกระทบของสถานการณ์โควิด-19 ที่มีต่อการจ้างงานของผู้ย้ายถิ่น ผู้เข้าร่วมการสัมภาษณ์ได้ตอบคำถามเกี่ยวกับสถานการณ์การจ้างงานดังรายละเอียดด้านล่าง

ร้อยละ 67 ของกลุ่มตัวอย่างมีงานทำในระหว่างที่มีการเก็บข้อมูลในครั้งนี้อย่างรวม ผู้เข้าร่วมการสัมภาษณ์เพศชายมีแนวโน้มที่จะมีงานทำมากกว่าผู้เข้าร่วมการสัมภาษณ์หญิง ร้อยละ 83 ต่อ ร้อยละ 51

ร้อยละ 69 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ที่มีงานทำระบุว่า ได้รับความช่วยเหลือในการหางานจากญาติหรือเพื่อนที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย (ร้อยละ 65) และประเทศเมียนมา (ร้อยละ 4) มีผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์จำนวนร้อยละ 11 ที่ได้รับการติดต่อจากนายหน้าหรือตัวแทนจากบริษัทจัดหางาน และร้อยละ 10 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์เข้าไปติดต่อบริษัทจัดหางานด้วยตนเอง ช่องทางการหางานอื่นๆ รวมไปถึงการได้รับการติดต่อจากนายจ้างโดยตรง (ร้อยละ 7) และผ่านทางประกาศหางาน (ร้อยละ 2) การศึกษาในครั้งนี้อย่างพบว่า ปัจจุบัน ร้อยละ 96 ของกลุ่มตัวอย่างที่ทำงานอยู่ในประเทศไทยถือใบอนุญาตจ้างงานที่ถูกต้องตามกฎหมายของประเทศ

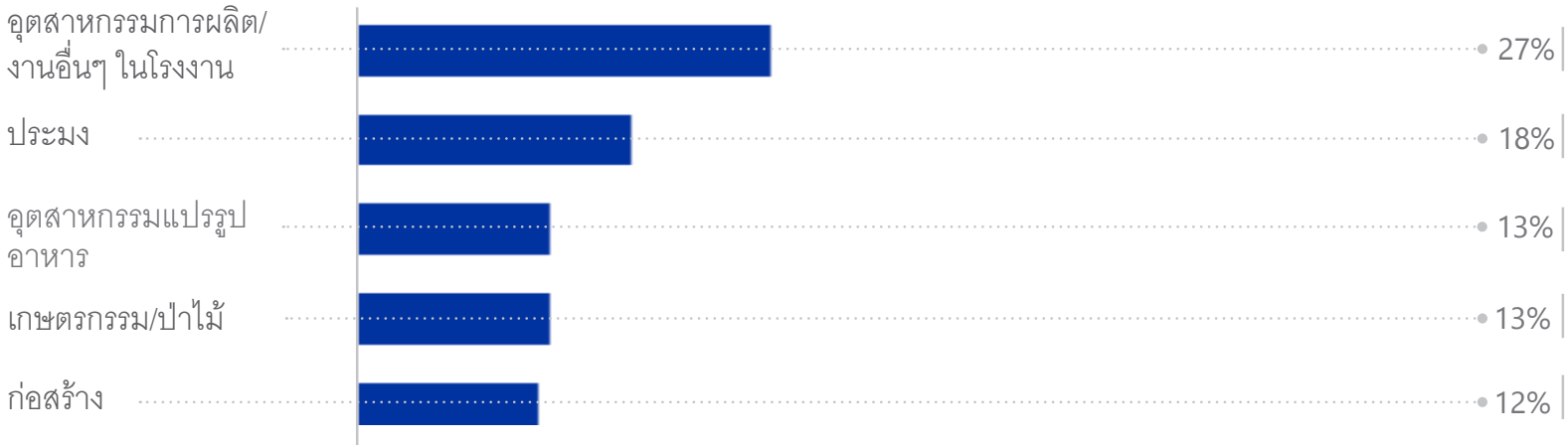
คุณทราบเกี่ยวกับงานปัจจุบันจากที่ใด?

(คำตอบที่มีผู้เลือกมากที่สุด 5 ลำดับแรกเท่านั้น)

*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

ภาคการจ้างงานหลักของประเทศไทยในปัจจุบัน (คำตอบที่เลือกมากที่สุด 5 คำตอบ)

ข้อค้นพบระบุว่า ภาคการจ้างงานหลักในเขตอำเภอเมืองระนองคืออุตสาหกรรมการผลิตและงานประเภทอื่นๆ ในโรงงาน (ร้อยละ 27) และอุตสาหกรรมประมง (ร้อยละ 18) ผู้เข้าร่วมการสัมภาษณ์ที่เป็นเพศหญิงส่วนใหญ่ประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรมการผลิตและงานประเภทอื่นๆ ในโรงงานซึ่งคิดเป็นร้อยละ 30 ในขณะที่ผู้เข้าร่วมการสัมภาษณ์ที่เป็นเพศชายส่วนใหญ่ประกอบอาชีพในภาคอุตสาหกรรมประมงซึ่งคิดเป็นร้อยละ 22

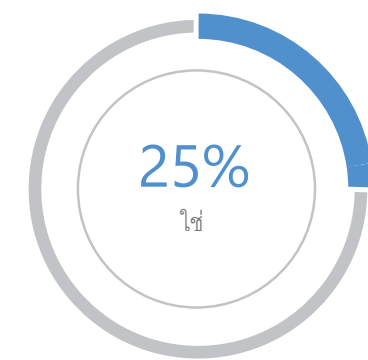
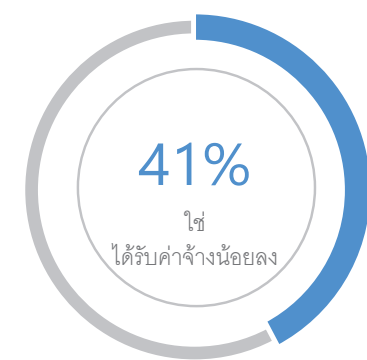
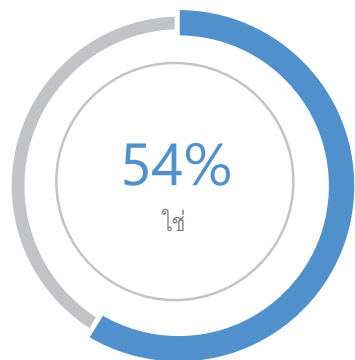
เพื่อเป็นการทำความเข้าใจว่าสถานการณ์การระบาดของโรคโควิด-19 ส่งผลกระทบต่อสถานการณ์การจ้างงานของผู้ย้ายถิ่นชาวเมียนมาที่อาศัยอยู่ในเขตอำเภอเมืองระนองอย่างไร ผู้เข้าร่วมการสัมภาษณ์ได้ตอบชุดคำถามเกี่ยวกับค่าจ้างและชั่วโมงทำงานทั้งก่อนและหลังเกิดการระบาดของโรคโควิด-19 ในภาพรวม ร้อยละ 44 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ที่มีงานทำได้รับค่าจ้างน้อยกว่า 315 บาท ซึ่งเป็นค่าจ้างขั้นต่ำของจังหวัดระนอง นอกจากนี้ มีเพียงหนึ่งในสี่เท่านั้นของผู้ย้ายถิ่นที่ได้รับค่าจ้างลดลงเนื่องมาจากการระบาดของโรคโควิด-19 ที่เคยได้รับค่าจ้างเท่าเดิม หรือมากกว่าค่าจ้างขั้นต่ำของจังหวัด กรณีนี้แสดงให้เห็นว่า นายจ้างที่ไม่ได้จ่ายค่าจ้างตามเกณฑ์ค่าจ้างขั้นต่ำก่อนการระบาดของโรคโควิด-19 มีแนวโน้มที่จะจ่ายค่าจ้างน้อยลงยิ่งขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับนายจ้างที่จ่ายค่าจ้างตามเกณฑ์ค่าจ้างขั้นต่ำอยู่ก่อน นอกจากนี้ ร้อยละ 35 ของผู้ที่มีงานทำระหว่างเข้าร่วมการสัมภาษณ์ระบุว่า มีชั่วโมงการทำงานลดลงหลังจากเกิดการระบาดของโรคโควิด-19 ในประเทศไทย

คุณได้รับค่าจ้างมากกว่าหรือเท่ากับ 315 บาทใช่หรือไม่?

ถ้าคุณมีงานทำ คุณได้รับค่าจ้างไม่เท่ากับตอนก่อนเกิดการระบาดของโรคโควิด-19 ใช่หรือไม่?

ถ้าคุณได้รับค่าจ้างน้อยลง ค่าจ้างที่คุณเคยได้รับก่อนหน้านี้มากกว่าหรือเท่ากับ 315 บาทใช่หรือไม่?

ถ้าคุณกำลังทำงาน ชั่วโมงการทำงานของคุณเปลี่ยนไปหลังจากเกิดการระบาดของโรคโควิด-19 ใช่หรือไม่?

หมายเหตุ: ร้อยละ 2 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ไม่ต้องการตอบคำถามนี้

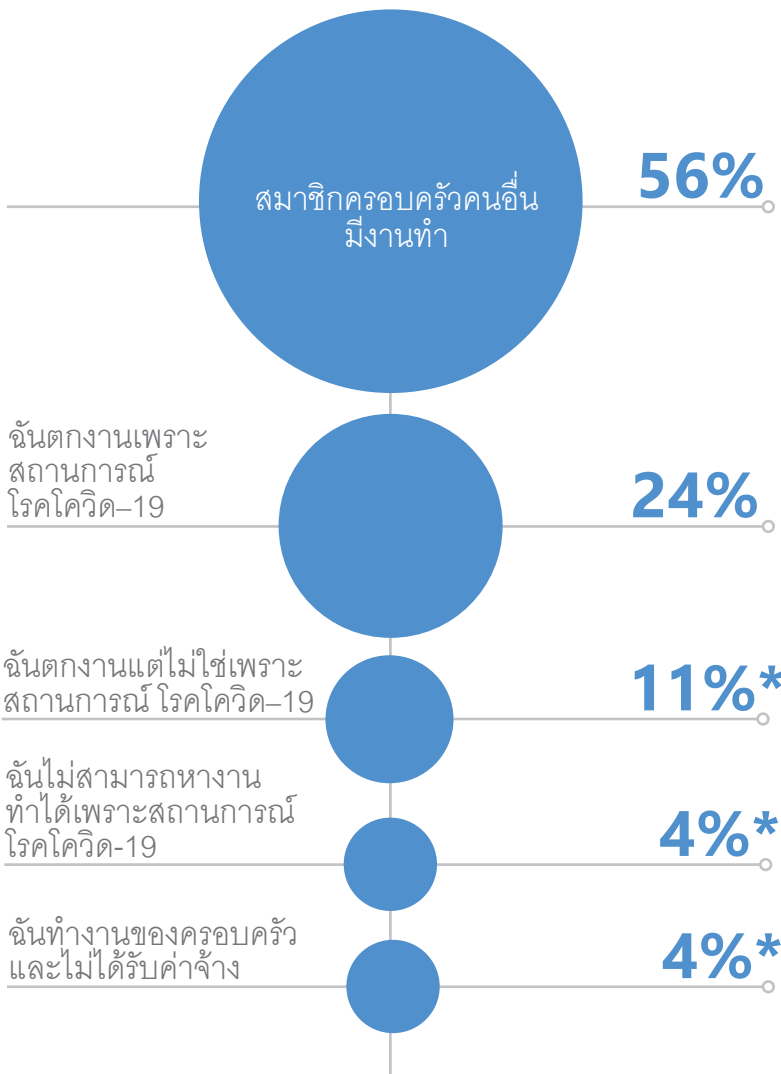
หมายเหตุ: ร้อยละ 1 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ได้รับค่าจ้างน้อยลง และร้อยละ 1 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ไม่ต้องการตอบคำถามนี้

หมายเหตุ: ร้อยละ 2 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ไม่ต้องการตอบคำถามนี้

หมายเหตุ: ร้อยละ 2 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ปัจจุบันมีชั่วโมงทำงานที่ยาวนานขึ้น และร้อยละ 1 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ไม่ต้องการตอบคำถามนี้

เหตุผลหลักที่ผู้ย้ายถิ่นไม่มีงานทำ

หมายเหตุ: คำถามข้อนี้ถามเฉพาะผู้ย้ายถิ่นที่ไม่มีงานทำ ร้อยละ 1 ตอบว่า "อื่นๆ"

ในกลุ่มของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์จำนวนร้อยละ 33 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ทั้งหมดที่ไม่มีงานทำในระหว่างการประเมินผลพบว่าร้อยละ 76 เป็นเพศหญิง และอีกร้อยละ 24 เป็นเพศชาย เพื่อเป็นการศึกษาเพิ่มเติมถึงผลกระทบจากการระบาดของโรคโควิด-19 ที่มีต่อการจ้างงานของผู้ย้ายถิ่นชาวเมียนมา ผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ได้ตอบคำถามเกี่ยวกับสาเหตุหลักที่ทำให้ไม่มีงานทำ

ข้อค้นพบระบุว่า ร้อยละ 72 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ที่ไม่มีงานทำไม่ได้เป็นผลมาจากการระบาดของโรคโควิด-19 ร้อยละ 56 ของกลุ่มตัวอย่างเลือกที่จะไม่ทำงานเพราะว่าสมาชิกคนอื่นในครอบครัวมีงานทำอยู่แล้ว กรณีนี้จะพบในกลุ่มผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์เพศหญิง (ร้อยละ 87) มากกว่าเพศชาย (ร้อยละ 13)

ถึงแม้ว่าร้อยละ 11 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ไม่ได้ตกงานเนื่องจากสถานการณ์โรคโควิด ในภาพรวมร้อยละ 28 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดตกงาน (ร้อยละ 24) และไม่สามารถหางานทำได้ (ร้อยละ 4) ในระหว่างการระบาดของโรคโควิด-19

*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

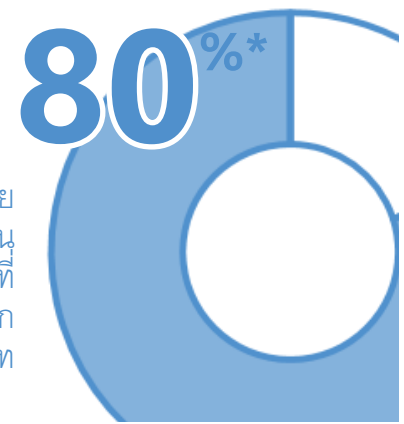

IOM 2020

แหล่งที่มาในการหางานสำหรับผู้ให้สัมภาษณ์ก่อนตกงานเพราะการระบาดของโรคโควิด-19

ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์เพศหญิง ที่ตกงานได้ทราบเกี่ยวกับงานนั้นผ่านทางเพื่อนหรือญาติที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย

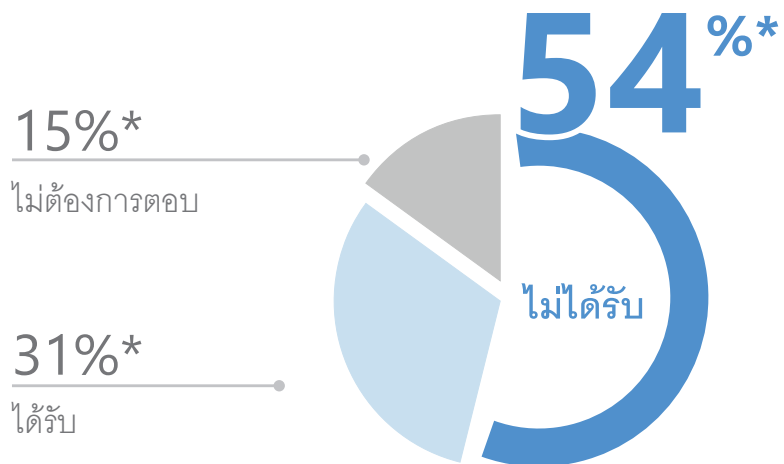

ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์เพศชาย ที่ตกงานได้ทราบเกี่ยวกับงานนั้นผ่านทางเพื่อนหรือญาติที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย และอีกร้อยละ 20 ได้งานผ่านทางบริษัทจัดหางาน

ผู้ย้ายถิ่นที่ตกงานเนื่องมาจากการระบาดของโรคโควิด-19 ได้ให้ข้อมูลว่าแหล่งที่มาของงานดังกล่าวและได้รับค่าจ้างมากกว่าหรือเท่ากับค่าจ้างขั้นต่ำหรือไม่

ถ้าคุณตกงานเนื่องจากการระบาดของโรคโควิด-19 ก่อนหน้านี้ คุณได้รับค่าจ้างขั้นต่ำมากกว่าหรือเท่ากับ 315 บาทหรือไม่?

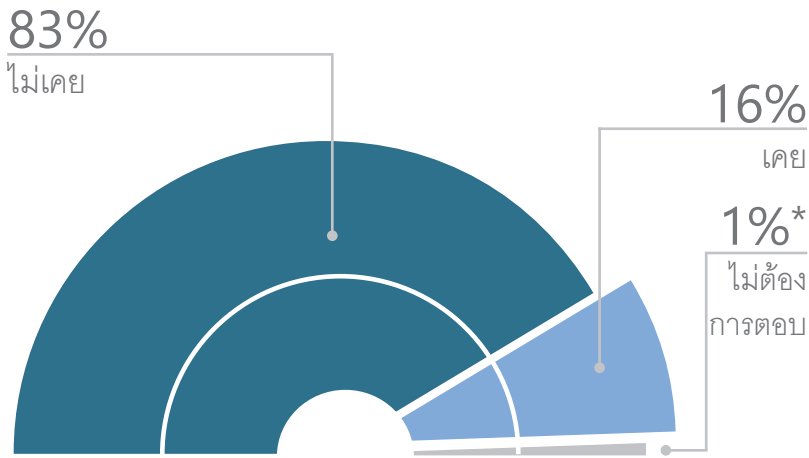
ในภาพรวม ร้อยละ 92 ของผู้ย้ายถิ่นที่ตกงานเนื่องจากสถานการณ์โรคโควิด-19 ได้งานทำผ่านทางญาติหรือเพื่อนที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย และอีกร้อยละ 8 ได้งานผ่านทางบริษัทจัดหางาน หรือประกาศรับสมัครงาน เมื่อสอบถามว่า ได้รับค่าจ้างมากกว่าหรือเท่ากับค่าจ้างขั้นต่ำจากงานที่ทำก่อนเกิดการระบาดของโรคโควิด-19 ผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์มากกว่าครึ่ง (ร้อยละ 54) ระบุว่าได้รับค่าจ้างน้อยกว่าค่าจ้างขั้นต่ำของจังหวัดระนอง

อย่างไรก็ตาม กลุ่มประชากรตัวอย่างที่ตกงานเนื่องมาจากการระบาดของโรคโควิด-19 ที่ทำการสัมภาษณ์นั้นมีจำนวนค่อนข้างน้อย และข้อค้นพบนี้ไม่ควรจะถือว่าเป็นการนำเสนอแทนกลุ่มผู้ย้ายถิ่นทั้งหมด

*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำขานนี้มีไม่น้อยกว่า 10 คน

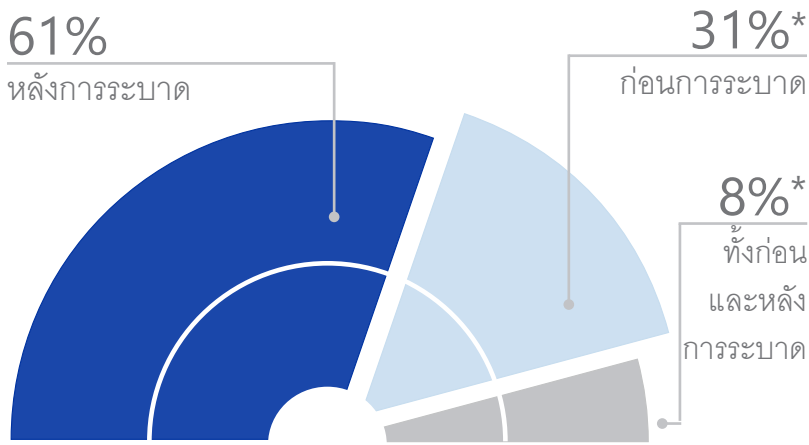
คุณเคยประสบปัญหาในสถานที่ทำงานหรือไม่?

เมื่อสอบถามผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ว่าเคยประสบปัญหาในสถานที่ทำงานบ้างหรือไม่ ร้อยละ 16 ของกลุ่มประชากรตัวอย่างระบุว่าเคยประสบปัญหา ซึ่งข้อมูลนี้ไม่ได้มีข้อแตกต่างระหว่างผู้ย้ายถิ่นเพศหญิงและเพศชายมากนัก

*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

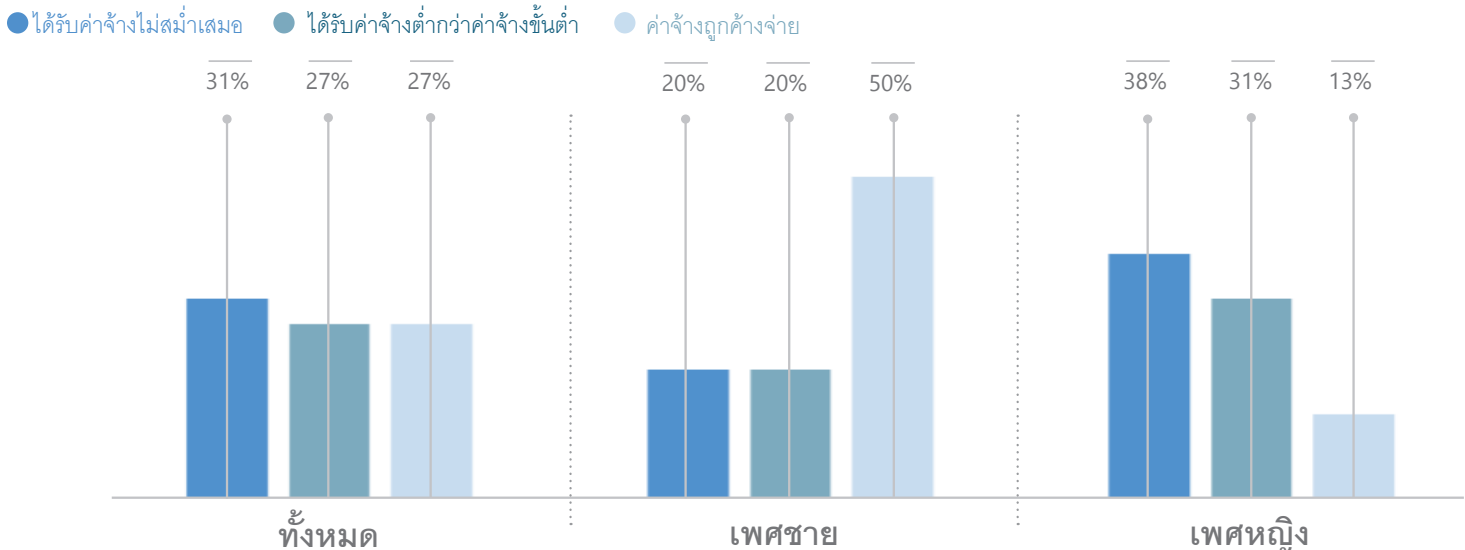
ถ้าเคยประสบปัญหาในสถานที่ทำงาน เหตุการณ์เกิดก่อนหรือหลังการระบาดของโรคโควิด - 19

เพื่อศึกษาสภาวะความเปราะบางที่เกิดจากการระบาดของโรคโควิด-19 เพิ่มเติม ผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ที่ประสบปัญหาในสถานที่ทำงานได้ให้ข้อมูลถึงช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์เหล่านั้นมากกว่าครึ่งของกลุ่มประชากรตัวอย่างที่เข้าร่วมสัมภาษณ์ (ร้อยละ 61) ประสบปัญหาในสถานที่ทำงานหลังเกิดการระบาดของโรคโควิด-19 และร้อยละ 31 ประสบปัญหาตั้งแต่ก่อนเกิดการระบาดของโรคโควิด-19 ทั้งนี้ ร้อยละ 8 ของกลุ่มประชากรตัวอย่างประสบปัญหาในสถานที่ทำงานทั้งก่อนและหลังการเกิดการระบาดของโรคโควิด-19

*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

ประเภทของปัญหาที่ประสบในสถานที่ทำงานในประเทศไทยจำแนกตามเพศ (คำตอบที่มีผู้เลือกมากที่สุด 3 ลำดับแรกเท่านั้น)

หมายเหตุ: เนื่องจากมีผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ที่ตอบคำถามนี้ทั้งหมด 26 คน จำนวนกลุ่มประชากรตัวอย่างของแต่ละคำตอบในการสำรวจข้อนี้จึงน้อยกว่า 10 คน

เมื่อเกิดปัญหาในสถานที่ทำงาน คุณทราบหรือไม่ว่าจะสามารถขอความช่วยเหลือได้อย่างไร?

ของผู้ย้ายถิ่นทราบว่ามีกลไกให้ความช่วยเหลืออยู่ในขณะที่ร้อยละ 47 ไม่ทราบว่าขอความช่วยเหลือเมื่อประสบปัญหาในสถานที่ทำงานได้อย่างไร และอีกร้อยละ 32 ไม่เคยคิดเรื่องขอความช่วยเหลือ บุคคลหลักที่ผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์จะขอความช่วยเหลือหากเกิดปัญหาขึ้นคือ เพื่อนและครอบครัวที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย (ร้อยละ 76) และหน่วยงานรัฐบาลของประเทศเมียนมา (ร้อยละ 30)

ถ้าทราบ คุณจะขอความช่วยเหลือจากใคร? (เลือกได้หลายคำตอบ)

76%

จากเพื่อน/ครอบครัวที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย

30%

จากหน่วยงานรัฐบาลประเทศเมียนมา (รวมถึงตัวแทนจากสถานทูตและเจ้าหน้าที่ทูตแรงงาน)

24%*

หน่วยงานรัฐบาลประเทศไทย

21%*

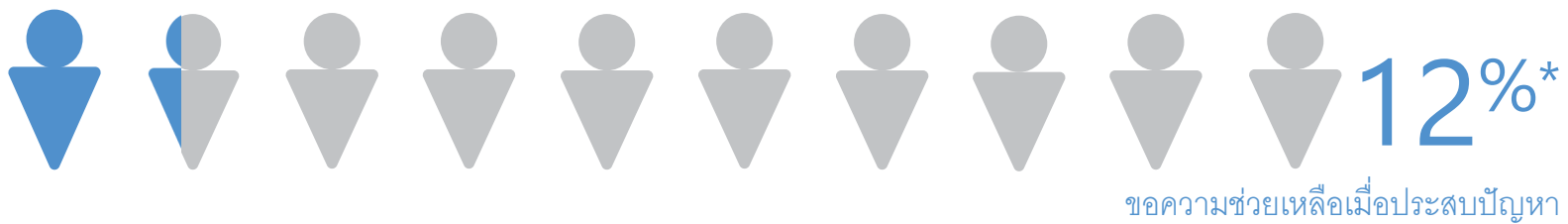
องค์กรพัฒนาเอกชนท้องถิ่น องค์กรชุมชน หรือองค์กรที่ให้ความช่วยเหลือผู้พลัดถิ่น

*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

ในกลุ่มผู้ย้ายถิ่นที่ประสบปัญหาในสถานที่ทำงานระบุว่า ปัญหาที่พบบ่อยมากที่สุดคือการจ่ายค่าจ้าง ร้อยละ 31 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ได้รับค่าจ้างไม่สม่ำเสมอ ร้อยละ 27 ได้รับค่าจ้างน้อยกว่าค่าจ้างขั้นต่ำ การประสบปัญหาในสถานที่ทำงานระหว่างผู้ย้ายถิ่นเพศชายและเพศหญิงพบว่า ผู้ย้ายถิ่นเพศชายมักจะประสบปัญหาค่าจ้างค้างจ่าย ในขณะที่ผู้ย้ายถิ่นหญิงส่วนใหญ่ประสบปัญหาได้รับค่าจ้างไม่สม่ำเสมอ

ในบรรดาผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ที่ประสบปัญหาในสถานที่ทำงานพบว่า มีเพียงร้อยละ 12 เท่านั้นที่ขอความช่วยเหลือจากกลไกการให้ความช่วยเหลือต่างๆ ที่มีอยู่ ผู้ย้ายถิ่นส่วนใหญ่ขอความช่วยเหลือจากเพื่อนและสมาชิกครอบครัวที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย จากหน่วยงานภาครัฐ และจากองค์กรพัฒนาเอกชนท้องถิ่น องค์กรชุมชน หรือองค์กรที่ให้ความช่วยเหลือผู้พลัดถิ่น โดยร้อยละ 67 ของผู้ย้ายถิ่นที่ขอความช่วยเหลือระบุว่า กลุ่มคนดังกล่าวสามารถช่วย "แก้ไขปัญหาให้ได้" ในขณะที่มีอีกร้อยละ 33 ระบุว่าสามารถแก้ไขปัญหาได้ "บางส่วน" เท่านั้น

สัดส่วนของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ที่ขอความช่วยเหลือเมื่อประสบปัญหาในสถานที่ทำงาน

*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

เหตุผลหลักที่ผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ไม่ขอความช่วยเหลือเมื่อประสบปัญหา (เลือกได้หลายคำตอบ; คำตอบที่มีผู้เลือกมากที่สุด 4 ลำดับแรกเท่านั้น)

55%

กลัวเกิดผลกระทบในภายหลัง

45%

ไม่ทราบว่าขอ
ความช่วยเหลือจากใครได้

27%*

กลัวตักงาน

9%*

ไม่เชื่อในหน่วย-
งานที่ให้ความ
ช่วยเหลือ

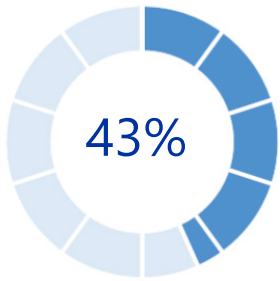
*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

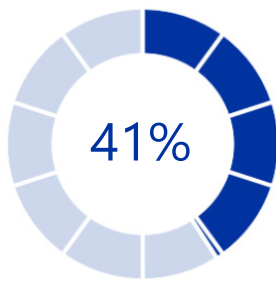
ประเด็นศึกษาที่ 4 - ผลกระทบของการระบาดของโรคโควิด-19

สกาภาพทางการเงินของคุณเปลี่ยนไปเพราะการระบาดของโรคโควิด-19 หรือไม่

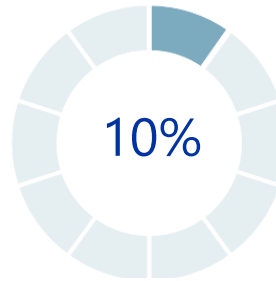
หมายเหตุ: ร้อยละ 1 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ตอบว่า "อื่นๆ"

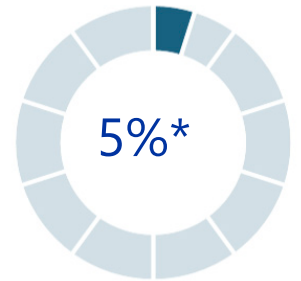
มีรายได้อลดลงและประสบปัญหาทางการเงิน

สกาภาพทางการเงินไม่ได้เปลี่ยนไป

เกิดหนี้สิน

มีรายได้อลดลงแต่ไม่ประสบปัญหาทางการเงิน

*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

ผลกระทบของการระบาดของโรคโควิด-19 ที่มีต่อการบริโภคของผู้ย้ายถิ่นชาวเมียนมา

ของผู้ย้ายถิ่นรู้สึกกังวลว่าจะไม่มีอาหารบริโภคอย่างเพียงพอในช่วงหนึ่งเดือนที่ผ่านมาเนื่องจากการระบาดของโรคโควิด-19

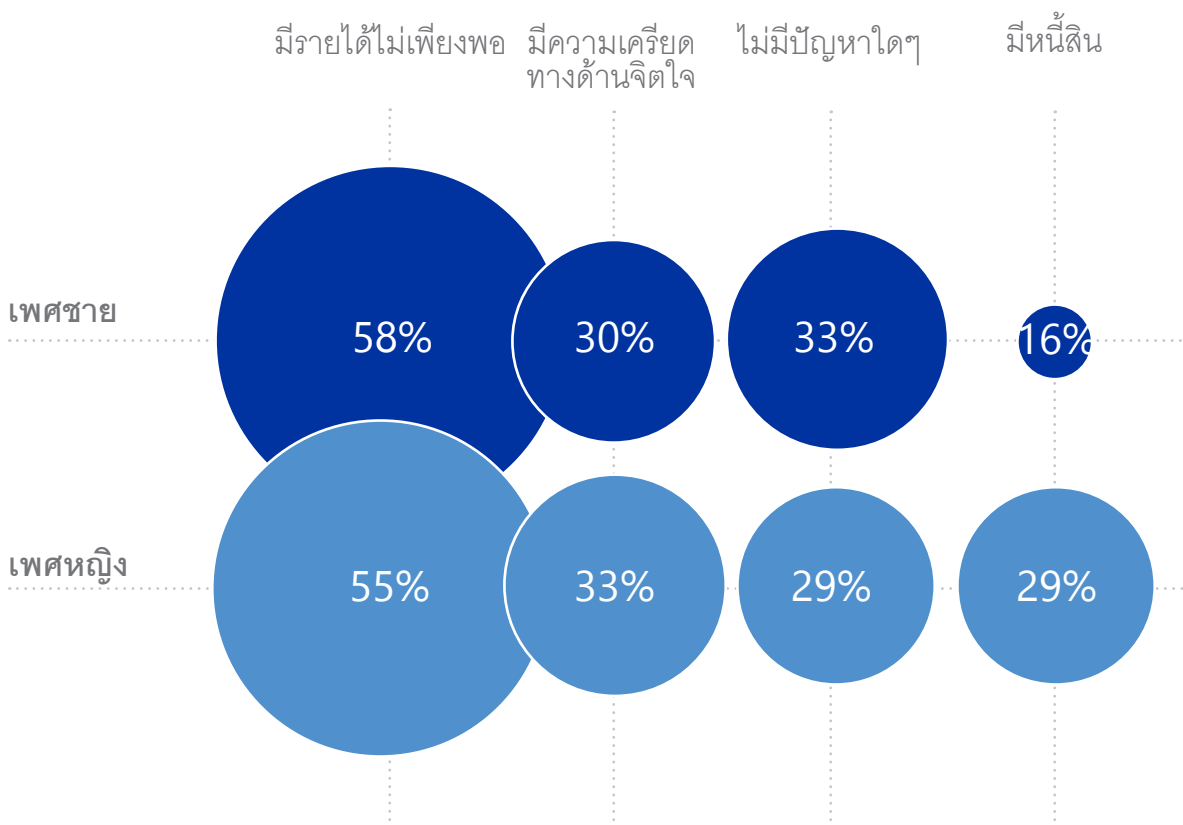

ของผู้ย้ายถิ่นลดปริมาณการบริโภคอาหารลงอย่างเห็นได้ชัดในช่วงหนึ่งเดือนที่ผ่านมาเนื่องจากการระบาดของโรคโควิด-19

*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

ปัจจัยหลักที่ผู้ย้ายถิ่นชาวเมียนมาประสบตั้งแต่เกิดการระบาดของโรคโควิด-19

(เลือกได้หลายคำตอบ; คำตอบที่มีผู้เลือกมากที่สุด 4 ลำดับแรกเท่านั้น)

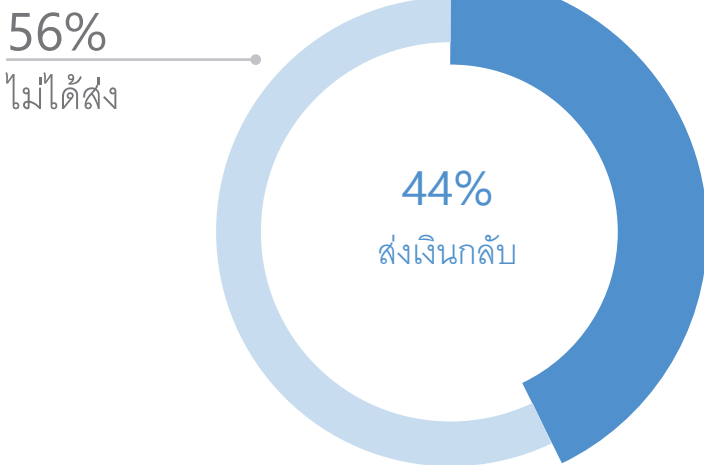
ตั้งแต่เกิดการระบาดของโรคโควิด-19 ปัญหาที่ผู้ย้ายถิ่นเพศชายร้อยละ 58 และเพศหญิงร้อยละ 55 ประสบปัญหามากที่สุดคือการไม่มีรายได้อที่เพียงพอ นอกจากนี้ผู้ย้ายถิ่นเพศชายอีกร้อยละ 30 และผู้ย้ายถิ่นเพศหญิงอีกร้อยละ 33 มีความเครียดทางจิตใจเนื่องมาจากการเกิดการระบาดของโรคโควิด-19 ทั้งนี้ ทั้งผู้ย้ายถิ่นเพศชาย (ร้อยละ 29) และเพศหญิง (ร้อยละ 16) ต่างก็ประสบปัญหาการเกิดหนี้สินเช่นเดียวกัน

สัดส่วนของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ที่ได้รับการช่วยเหลือที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่เกิดจากการระบาดของโรคโควิด-19

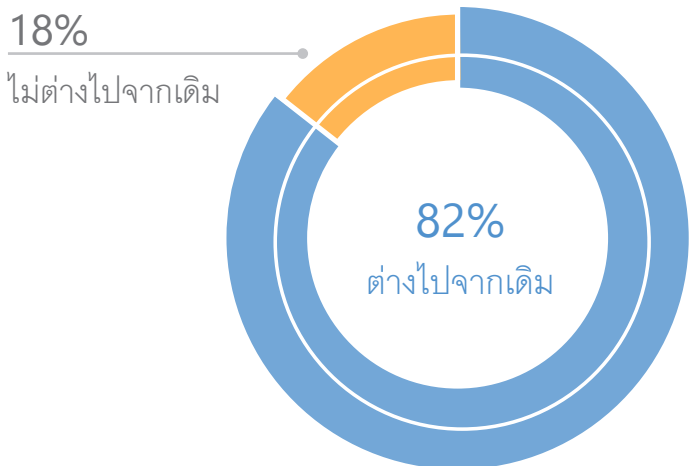

ของผู้ย้ายถิ่นได้รับความช่วยเหลือที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่เกิดจากการระบาดของโรคโควิด-19 ในขณะที่ร้อยละ 70 ได้รับความช่วยเหลือ ส่วนอีกร้อยละ 13 ไม่ประสบปัญหาใดๆ กลุ่มประชากรตัวอย่างได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงาน/องค์กรต่างๆ โดยแบ่งเป็นร้อยละ 40 ได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐของประเทศไทย และอีกร้อยละ 27 ได้รับความช่วยเหลือจากองค์กรพัฒนาเอกชน องค์กรชุมชน และองค์กรสหประชาชาติ

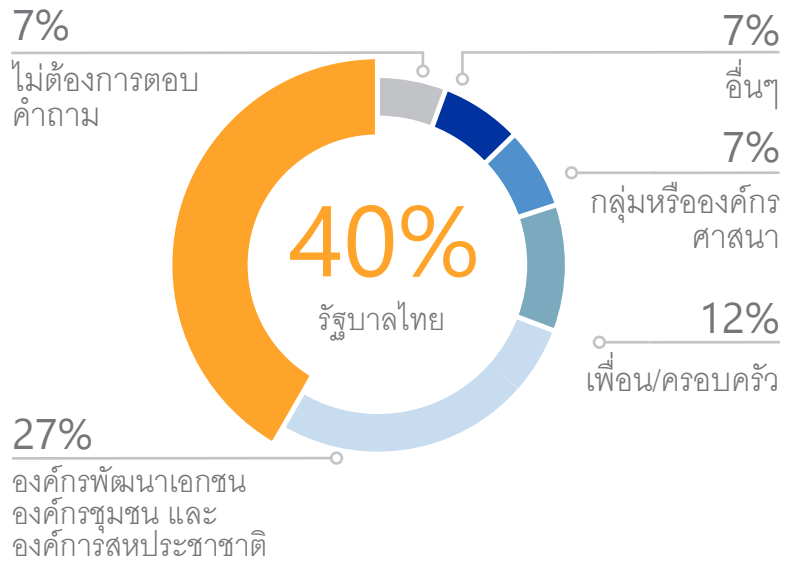
สัดส่วนของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ที่ส่งเงินกลับบ้านก่อนเกิดการระบาดของโรคโควิด-19

ถ้าคุณส่งเงินกลับบ้าน จำนวนเงินที่ส่งในปัจจุบันต่างไปจากเดิมเนื่องมาจากการระบาดของโรคโควิด-19 หรือไม่

คุณได้รับความช่วยเหลือจากใคร

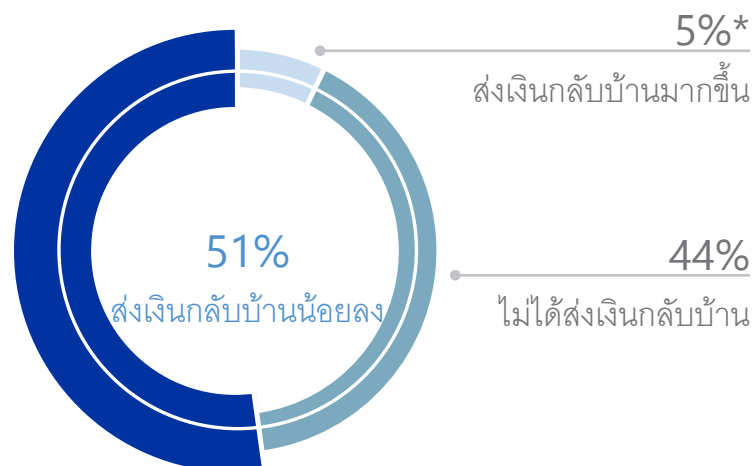

เพื่อทำความเข้าใจผลกระทบของการระบาดของโรคโควิด-19 ให้มากยิ่งขึ้น ผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการส่งเงินกลับบ้านในระหว่างที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย และจำนวนเงินที่เคยส่งกลับก่อนและหลังการเกิดการระบาดของโรคโควิด-19

ในภาพรวม ร้อยละ 44 ของกลุ่มประชากรตัวอย่างส่งเงินกลับบ้านก่อนเกิดการระบาดของโรคโควิด-19 แต่ร้อยละ 82 ของผู้ย้ายถิ่นที่ส่งเงินกลับบ้านระบุว่า จำนวนเงินที่ส่งต่างไปจากเดิม ในกลุ่มผู้ย้ายถิ่นที่ส่งเงินกลับบ้านในปริมาณที่ไม่เท่าเดิมระบุว่า ร้อยละ 51 ส่งเงินกลับบ้านน้อยลง และร้อยละ 44 ไม่ได้ส่งเงินกลับบ้านอีกต่อไป มีเพียงร้อยละ 5 เท่านั้นที่ส่งเงินกลับบ้านมากขึ้นกว่าเดิม

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับการส่งเงินกลับบ้านของผู้ย้ายถิ่นอาจทำให้สรุปได้ว่า ผลกระทบทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นหลังจากการระบาดของโรคโควิด-19 ของผู้ย้ายถิ่นชาวเมียนมาในเขตอำเภอเมืองระนองไม่เพียงแต่จะกระทบตัวผู้ย้ายถิ่นโดยตรง แต่ยังคงส่งผลกระทบต่อเพื่อนหรือญาติที่ต้องพึ่งพารายได้ที่ผู้ย้ายถิ่นจะส่งกลับไปอีกด้วย

ถ้าต่างไปจากเดิม จำนวนเงินที่ส่งเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร?

*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

ประเด็นศึกษาที่ 5 – สภาวะความเปราะบางที่เกี่ยวข้องกับโรคโควิด-19

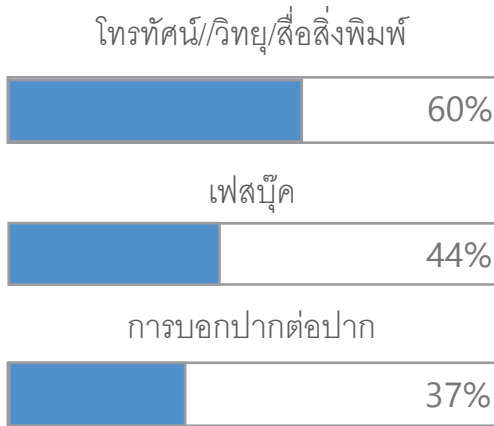
สัดส่วนของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ที่สามารถเข้าถึงน้ำ สะดู่ และอุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคล

ร้อยละ 93 ของกลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าถึงแหล่งน้ำเพื่อการอุปโภคในชีวิตประจำวัน ร้อยละ 97 มีสะดู่ใช้ ร้อยละ 68 สามารถเข้าถึง เจลแอลกอฮอล์ และร้อยละ 99 มีหน้ากากผ้าหรือหน้ากากอนามัยใช้ เมื่อเปรียบเทียบกับ การเก็บข้อมูลกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักของ ไอโอเอ็มครั้งที่ผ่านมามีพบว่า ผู้ย้ายถิ่นเข้าถึงเจลแอลกอฮอล์ล้างมือและหน้ากากผ้าหรือหน้ากากอนามัย เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญใน หลายเดือนที่ผ่านมา

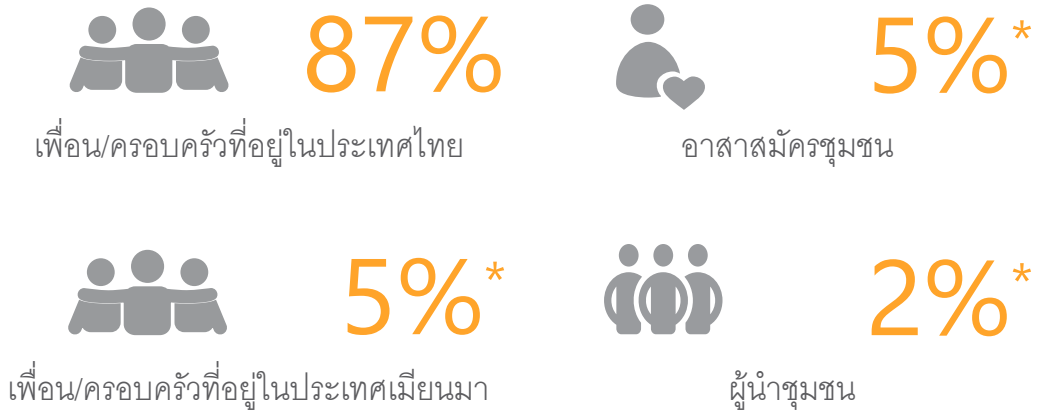
แหล่งข้อมูลหลักเกี่ยวกับโรคโควิด-19

(เลือกได้หลายคำตอบ)

แหล่งข้อมูลหลักของการบอกปากต่อปาก

(เลือกได้หลายคำตอบ)

*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

คุณได้รับแจกเอกสารที่สื่อสารข้อมูลความรู้เกี่ยวกับโรคโควิด-19 หรือไม่?

ของกลุ่มผู้ย้ายถิ่นไม่ได้รับแจกเอกสารที่สื่อสารข้อมูลความรู้เกี่ยวกับโรคโควิด-19 ในพื้นที่ที่อาศัย ในขณะที่อีกร้อยละ 40 ได้รับแจกเอกสารจากหน่วยงานภาครัฐ (ร้อยละ 32) และจากองค์กรพัฒนาเอกชน หรือองค์กรชุมชน (ร้อยละ 31)

*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

คุณเข้าใจเนื้อหาที่เอกสารข้อมูลความรู้เกี่ยวกับโรคโควิด-19 ต้องการจะสื่อสารหรือไม่?

หมายเหตุ: ร้อยละ 3 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ตอบว่า "ไม่ทราบ" และอีกร้อยละ 3 ไม่ต้องการตอบคำถามนี้

ของกลุ่มผู้ย้ายถิ่นที่เข้าร่วมการสัมภาษณ์ระบุว่า ไม่เข้าใจเอกสารข้อมูลเกี่ยวกับโรคโควิด-19 ในขณะที่ร้อยละ 55 ตอบว่า เอกสารสามารถเข้าใจได้ง่าย ส่วนอีกร้อยละ 35 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ทั้งหมดเข้าใจเนื้อหาที่สื่อสารในระดับปานกลาง

เหตุผลที่ไม่เข้าใจข้อมูลเกี่ยวกับโรคโควิด-19 ที่ได้รับการสื่อสาร

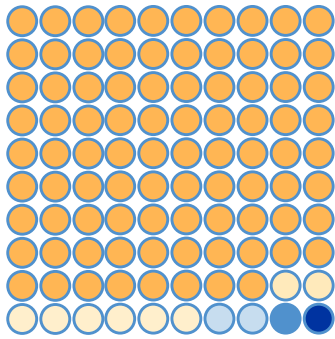
(เลือกได้หลายคำตอบ)

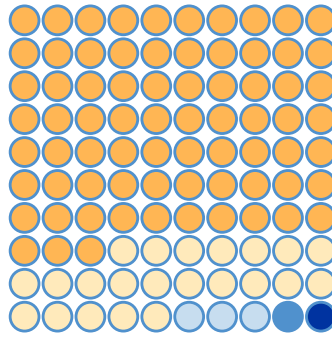
ในกลุ่มผู้ย้ายถิ่นที่เข้าร่วมสัมภาษณ์และประสบปัญหาการเข้าใจเอกสารที่สื่อสารข้อมูลความรู้เกี่ยวกับโรคโควิด-19 พบว่าทั้งหมดเป็นเพราะอ่านข้อมูลที่แจกไม่ออก อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมีจำนวนผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์น้อย ข้อมูลนี้จึงไม่ควรใช้อ้างอิงถึงกลุ่มผู้ย้ายถิ่นทั้งหมด

ความสามารถในการใช้ภาษาไทย

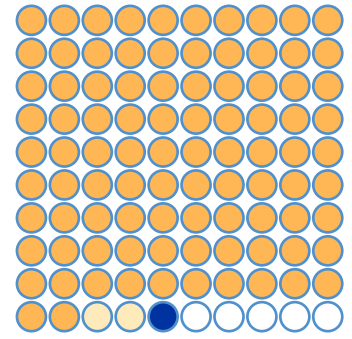
พูดภาษาไทยได้

เข้าใจภาษาไทย

อ่านภาษาไทยได้

คำตอบเรียงตามระดับ 1-5 โดยที่ 1 คือระดับความสามารถต่ำที่สุด และ 5 คือระดับความสามารถสูงที่สุด

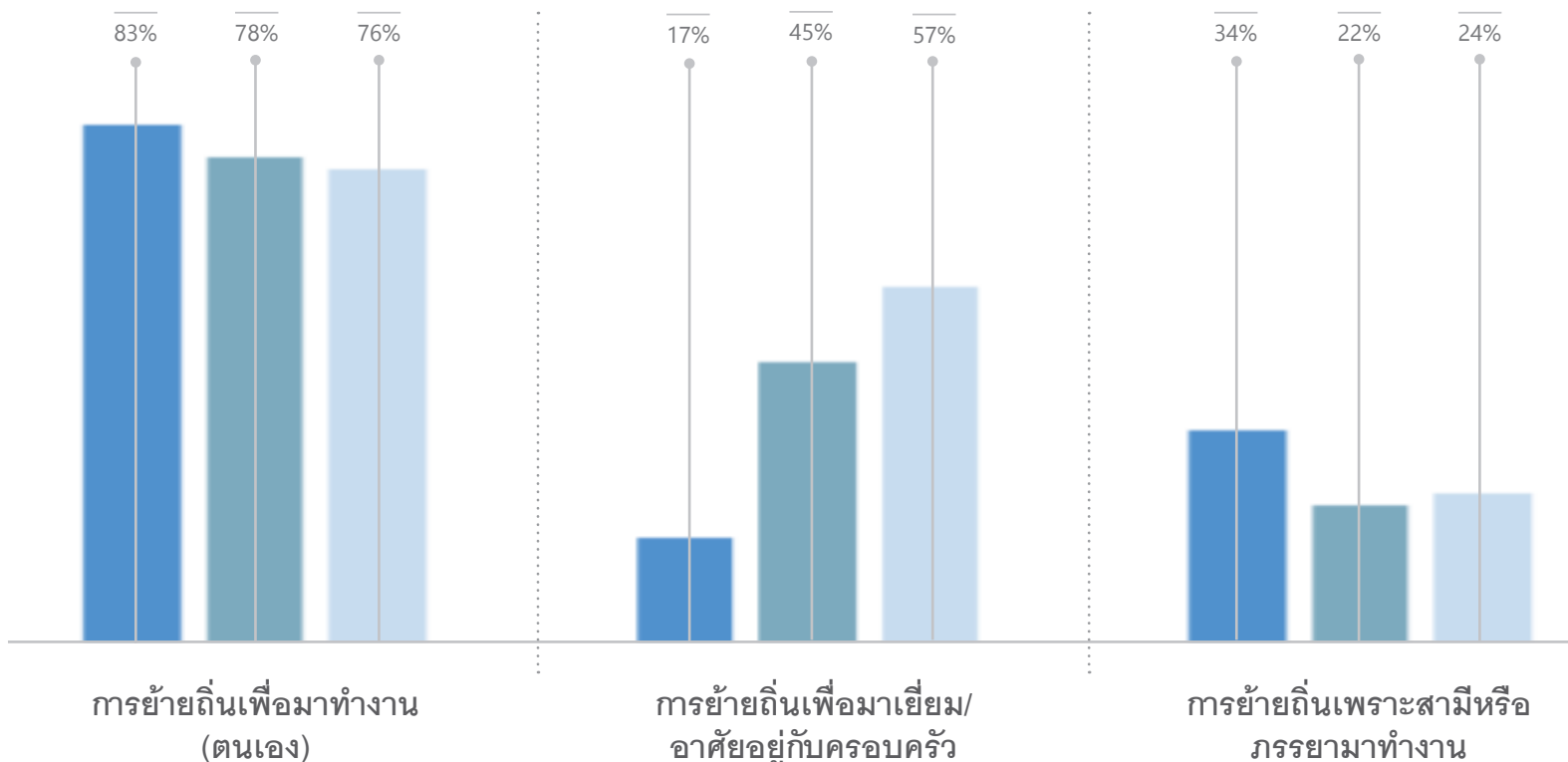
● 1 ○ 2 ● 3 ● 4 ● 5 ○ ไม่ทราบ

ข้อบ่งชี้หนึ่งที่สามารถใช้เพื่อระบุความเปราะบางของกลุ่มผู้ย้ายถิ่นคือความถนัดทางภาษา ผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ได้ให้คะแนนความสามารถในการพูด เข้าใจ และการอ่านภาษาไทยเมื่อเดินทางมาถึงประเทศไทยเป็นครั้งแรกในระดับ 1 ถึง 5 โดย 5 คือระดับความสามารถสูงที่สุด ข้อมูลที่ได้แสดงให้เห็นว่า เมื่อเดินทางมาถึงประเทศไทย คนกลุ่มใหญ่ในกลุ่มประชากรตัวอย่างให้คะแนนน้อยที่สุดในแต่ละความถนัดทางการใช้ภาษาไทยดังนี้ ร้อยละ 88 ให้คะแนนน้อยที่สุดในความสามารถในการพูด ร้อยละ 92 ไม่ถนัดการอ่าน และร้อยละ 73 ไม่เข้าใจภาษาไทย อย่างไรก็ตาม เมื่อถามว่าความสามารถทางภาษาไทยได้พัฒนาขึ้นบ้างหรือไม่ ร้อยละ 24 ตอบว่าความสามารถเพิ่มขึ้นในระดับสูง ร้อยละ 63 สามารถใช้ภาษาไทยได้ดีขึ้นเล็กน้อย และมีเพียงร้อยละ 13 เท่านั้นที่ความสามารถทางภาษาไทยไม่พัฒนาขึ้นแต่อย่างใด

ประเภทหลักของเอกสารที่ใช้อาศัยอยู่ในประเทศไทยโดยแยกตามเหตุผลที่ย้ายถิ่น

(เลือกได้หลายคำตอบ; คำตอบที่มีผู้เลือกมากที่สุด 3 ลำดับแรกเท่านั้น)

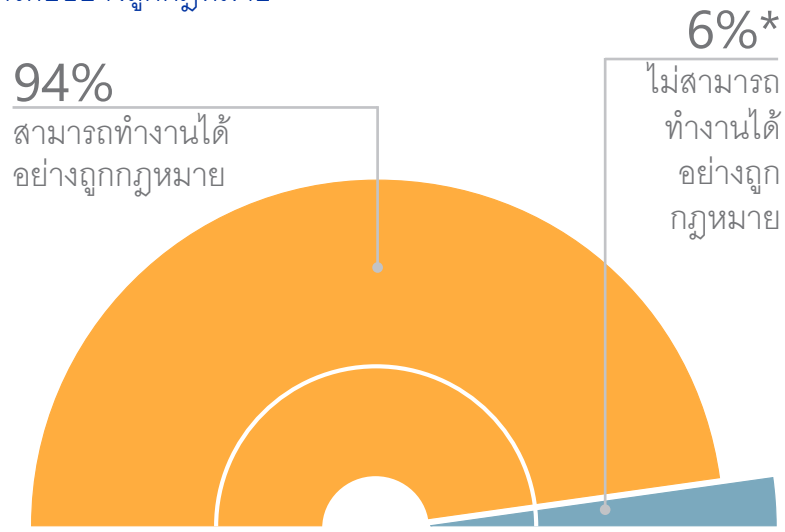
● บัตรผ่านแดน ● เอกสารรับรองบุคคล (CI) ● หนังสือเดินทางชั่วคราว

สัดส่วนของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ที่ได้รับอนุญาตให้ทำงานในประเทศไทยอย่างถูกกฎหมาย

หลังจากการประกาศใช้พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 ในวันที่ 23 เมษายน 2563 ประเทศไทยได้ดำเนินการปิดจุดผ่านทางชายแดนที่ติดกับประเทศเพื่อนบ้าน ส่งผลให้ผู้ย้ายถิ่นต้องประสบปัญหาความไม่แน่นอนของสถานะการเข้าเมืองและสิทธิในการทำงานในประเทศไทย

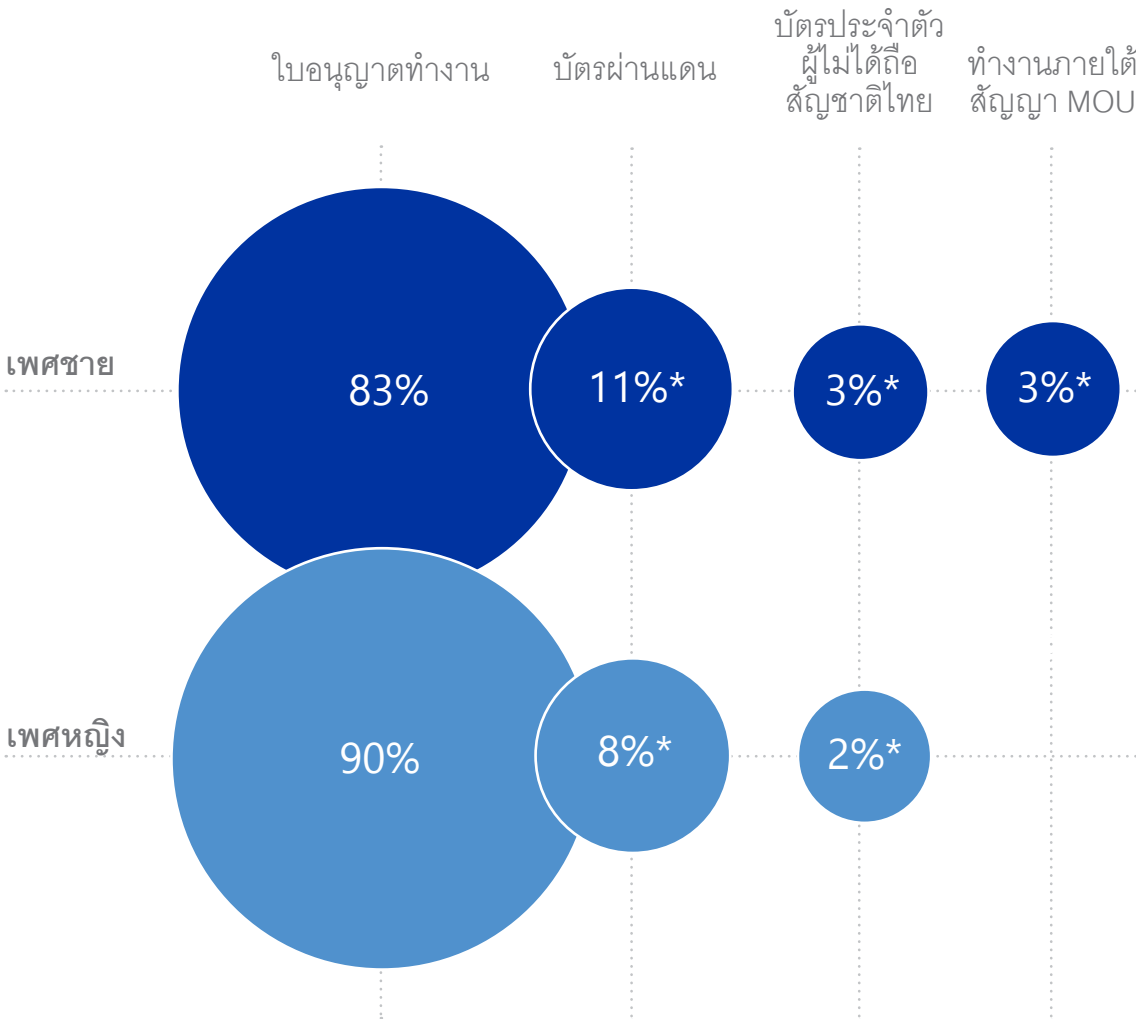
ในภาพรวม ร้อยละ 94 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ที่มีงานทำ ตกงาน หรืออยู่ระหว่างหางานยังได้รับอนุญาตให้ทำงานในเมืองไทย ในขณะที่ร้อยละ 6 ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำงานแล้ว นอกจากนี้ ร้อยละ 95 ของผู้ย้ายถิ่นเพศชายและร้อยละ 94 ของผู้ย้ายถิ่นหญิงที่มีงานทำ ตกงาน หรืออยู่ระหว่างหางานเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้ทำงานได้ตามกฎหมาย

*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

ประเภทหลักของใบอนุญาตทำงาน จำแนกตามเพศ

หมายเหตุ: คำถามถามเฉพาะกลุ่มผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ที่ได้รับอนุญาตให้ทำงานได้

ร้อยละ 94 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ที่ได้รับอนุญาตให้ทำงานอย่างถูกต้องตามกฎหมายในประเทศไทย ส่วนใหญ่ถือเอกสารประเภทใบอนุญาตทำงาน (ร้อยละ 86) นอกจากนี้ร้อยละ 90 ของผู้ย้ายถิ่นเพศหญิงต่างมีใบอนุญาตทำงาน

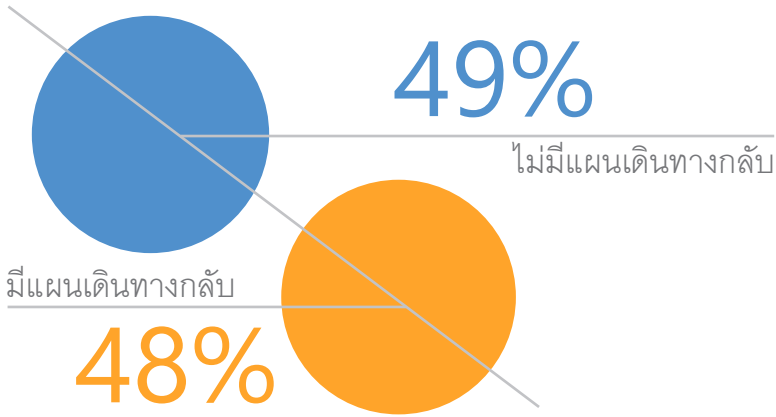
เอกสารประกอบการทำงานประเภทอื่นที่ผู้ย้ายถิ่นใช้รวมไปถึงบัตรผ่านแดน บัตรประจำตัวผู้ไม่ได้ถือสัญชาติไทยและการจ้างงานผ่านทางสัญญา MOU

*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

ประเด็นศึกษาที่ 6 - ความตั้งใจในการเดินทางกลับประเทศต้นทาง

สัดส่วนของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ที่วางแผนชัดเจนในการเดินทางกลับประเทศเมียนมาในปีหน้า

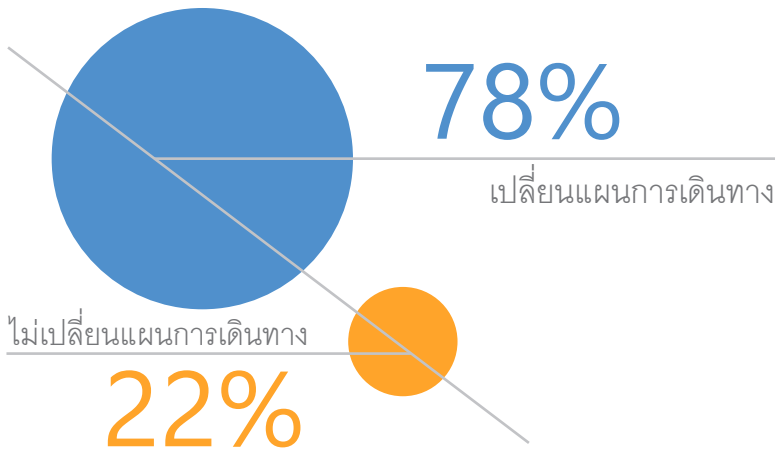
หมายเหตุ: ร้อยละ 3 ของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ไม่ต้องการตอบคำถามนี้

เนื่องจากประเทศไทยยังปิดการเดินทางบริเวณชายแดนอันเป็นผลจากการระบาดของโรคโควิด-19 ผู้เข้าร่วมการสัมภาษณ์ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับแผนในการเดินทางกลับประเทศที่ต้องเปลี่ยนไป เพราะการระบาดของโรคโควิด-19 รวมไปถึงปัญหาต่างๆ ที่คาดว่าจะประสบหลังจากที่เดินทางกลับไป

เมื่อสอบถามผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ว่ามีแผนชัดเจนที่จะเดินทางกลับประเทศเมียนมาในปีถัดไปหรือไม่ ร้อยละ 49 ระบุว่าไม่มีแผนใดๆ ในขณะที่ร้อยละ 48 ได้วางแผนที่จะเดินทางกลับ สัดส่วนของผู้ย้ายถิ่นเพศชายและหญิงที่มีและไม่มีแผนที่จะเดินทางกลับอยู่ในระดับที่ไม่ต่างกัน

สัดส่วนของผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ที่เปลี่ยนแผนการเดินทางกลับเนื่องจากการระบาดของโรคโควิด-19

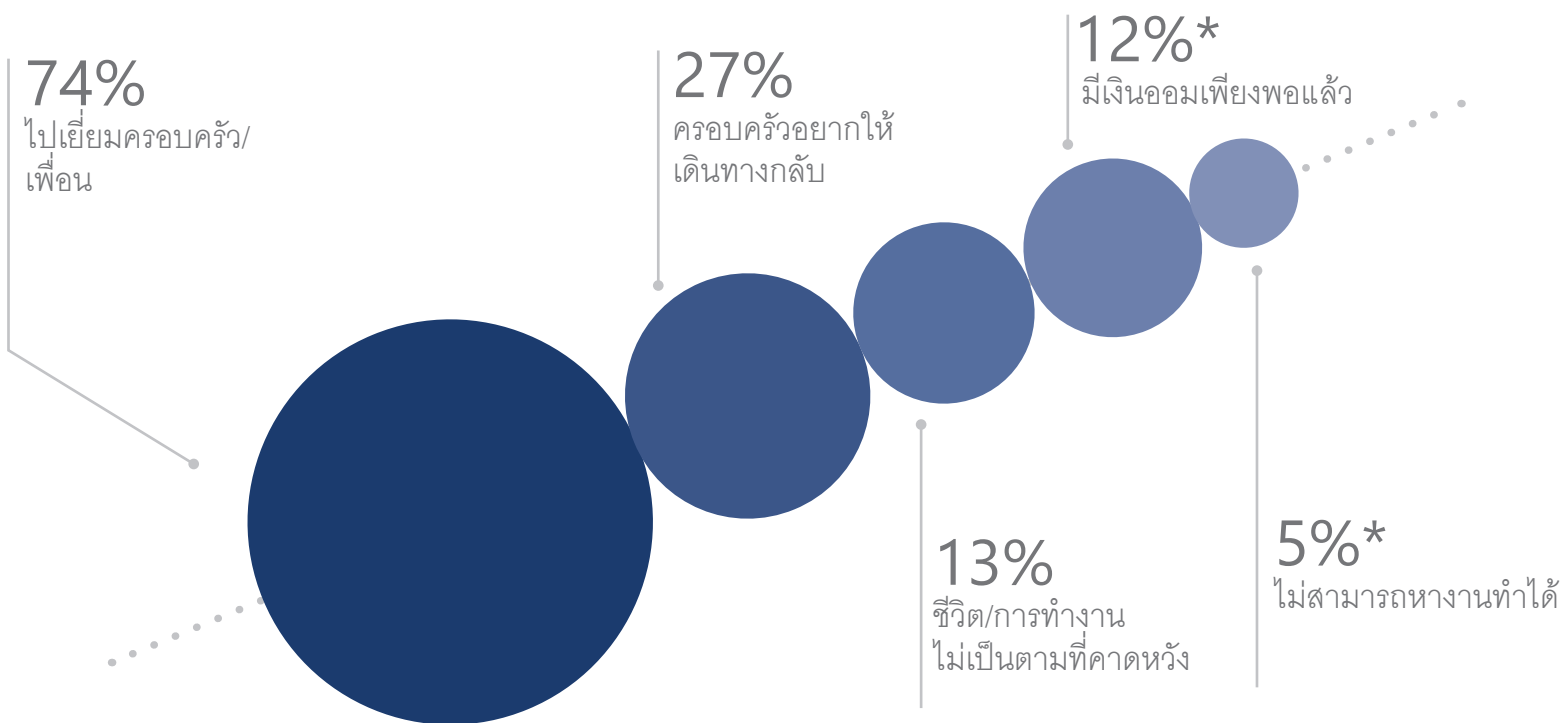
แผนเดินทางกลับเปลี่ยนไปอย่างไร?

ของผู้ย้ายถิ่นที่แผนในการเดินทางกลับประเทศต้นทางต้องเปลี่ยนไปเนื่องมาจากการระบาดของโรคโควิด-19 ระบุว่าต้องการเดินทางกลับ แต่ไม่สามารถทำได้เนื่องจากข้อจำกัดในการเดินทางบริเวณชายแดนที่ทางรัฐบาลไทยและรัฐบาลเมียนมาประกาศใช้ในปัจจุบัน

เหตุผลหลักที่ทำให้อยากเดินทางกลับประเทศเมียนมา (เลือกได้หลายคำตอบ; คำตอบที่มีผู้เลือกมากที่สุด 5 ลำดับแรกเท่านั้น)

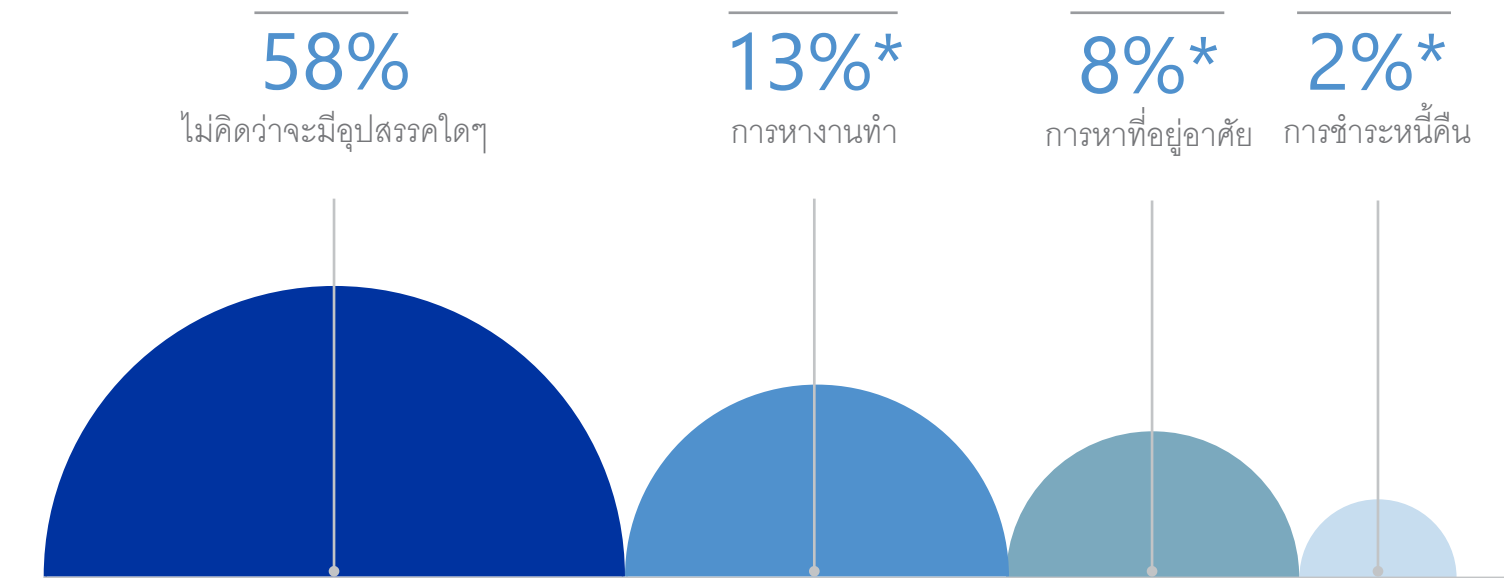

*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

เมื่อสอบถามผู้เข้าร่วมสัมภาษณ์ถึงเหตุผลที่ต้องการจะเดินทางกลับประเทศเมียนมา ในบรรดาเหตุผลทั้งหมดที่มีการพูดถึง เหตุผลที่พบบ่อยที่สุดคือ การเดินทางกลับเพื่อไปเยี่ยมสมาชิกครอบครัวและเพื่อน (ร้อยละ 74) การเดินทางกลับตามความต้องการของครอบครัว (ร้อยละ 27) การเดินทางกลับเนื่องจากการทำงานหรือการใช้ชีวิตในประเทศไทยไม่เป็นดังคาดหวัง (ร้อยละ 13) การเดินทางกลับเนื่องจากสามารถเก็บออมเงินได้เพียงพอแล้ว (ร้อยละ 12) และการเดินทางกลับเพราะไม่สามารถหางานทำในประเทศไทยได้ (ร้อยละ 5) ปัญหาที่ผู้ย้ายถิ่นที่วางแผนจะเดินทางกลับประเทศเมียนมาหลังจากการพำนักอาศัยเป็นเวลานานๆ คาดว่าจะประสบคือการหางานทำ (ร้อยละ 13) การหาที่พักอาศัย (ร้อยละ 8) และการจ่ายค่านี (ร้อยละ 2)

อุปสรรคหลักที่คาดว่าจะเกิดขึ้นเมื่อเดินทางกลับประเทศเมียนมา

(เลือกได้หลายคำตอบ; คำตอบที่มีผู้เลือกมากที่สุด 4 ลำดับแรกเท่านั้น)

*ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการคำนวณในคำถามนี้มีน้อยกว่า 10 คน

องค์การระหว่างประเทศเพื่อการโยกย้ายถิ่นฐาน
สำนักงานประเทศไทย
ชั้น 18 อาคารรัตนกาการ
เลขที่ 3 ถนนสาทรใต้
กรุงเทพมหานคร 10120

โทร: (+66) 2-343-9300
แฟกซ์: (+66) 2-343-9399
อีเมล: iomthailand@iom.int
เว็บไซต์: www.iom.int

